

Arrest

nr. 320 177 van 17 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Eritrea geboren te Bara'andi, gelegen in de subzoba Tsorona van zoba Debub. U bent gehuwd in 2001 met A.G.B.. Jullie kregen drie kinderen samen, twee dochters en een zoon. In 1998 werd u bij een giffa [militaire razzia] meegenomen naar het leger. U kreeg een militaire training in het militaire trainingscentrum Sawa en werd vervolgens toegewezen te Zalembessa. U streed er mee in het grensconflict met Ethiopië. U werkte in eerste instantie als boodschapper en vervolgens diende u loopgraven te graven. Na het grensconflict, in 2001, werd u toegewezen in de buurt van Asmara en diende u burgerlijke activiteiten zoals wegenwerken uit te voeren voor de Segen Construction Company. U werd er aangesteld als mesre-leider [kleinste militaire structuur, ongeveer 10 soldaten] in 2005 en bleef er tot 2008. U werkte er aan een brug en een asfaltweg.

In 2008 werd u overgebracht naar Assab en werd u aangewezen als assistent ganta-leider [militaire structuur van ongeveer 3 mesre-eenheden, 30-45 soldaten]. U werd gestationeerd aan de loopgraven nabij Assab. In

de eerste maand van 2010 werd u aangewezen als ganta-leider. In dezelfde maand kreeg u een maand verlof maar gezien de economische situatie van uw gezin besloot u te deserteren. U bleef tot eind 2010 gedeserteerd. In die periode probeerde u twee keer het land te verlaten maar deze pogingen mislukten omdat u beschoten werd door soldaten. Uiteindelijk kwamen soldaten van uw eenheid naar uw huis en namen uw ouders en kinderen mee omdat u niet thuis was. U ging zich daarop op 28 november 2010 aanmelden bij de politie. U werd overgebracht naar de gevangenis van Adi Abeito. Na een maand werd u terug naar uw eenheid gebracht nabij Assab. Eens bij uw eenheid kreeg u nog een maand fysieke straf en arbeidsstraf. U werd eveneens gedegradeerd tot assistent-ganta-leider. U bewaakte er de grens met Ethiopië. In 2014 werd u opnieuw tot ganta-leider benoemd. U bleef daar gestationeerd tot u het land heeft verlaten. In september 2017 heeft u Eritrea verlaten vanuit uw dienst. U had geen vertrouwen meer in de toekomst en wou uw familie beter kunnen onderhouden. U kon tijdens uw dienst de grens met Ethiopië oversteken. U ging naar het vluchtelingenkamp Hitsats in Ethiopië en vervolgens, in februari 2018, te voet naar Soedan. In april 2021 reisde u met een vals paspoort naar Turkije. Daar nam u een boot naar Italië in december 2021. Uw vingerafdrukken werden er genomen op 26 december 2021. Vervolgens reisde u verder via Frankrijk naar België, waar u op 04 januari 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een foto van uw vrouw en uw kinderen, een kopie van het doopcertificaat van uw kinderen en een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders. U bezorgt het Commissariaat-generaal eveneens nog een medisch attest omtrent uw letsels.

De notities van beide persoonlijke onderhouds werden u bezorgd op 21 december 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat a) hij [...] een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; [...]"

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid**. Bijgevolg dient te worden onderzocht of u uitgesloten moet worden van internationale bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Eritrea bijna twintig jaar legerdienst heeft vervuld en de positie van ganta-leider bekleedde. U verklaart ingelijfd te zijn geweest gedurende het grensconflict met Ethiopië in 1998. U streed mee in dit conflict en van 2000 tot 2004 bleef u in de infanterie als gujele-leider [eenheid van 5 à 6 soldaten]. In 2005 werd u gepromoveerd tot mesre-leider, u had daarbij de leiding over een groep van vijf à zes soldaten. U werkte in die periode aan een asfaltweg nabij Asmara. In 2008 werd uw divisie overgeplaatst naar Assab, waar jullie na een training werden toegewezen nabij de grens met Ethiopië. In 2009 werd u assistentganta-leider en in de eerste maand van 2010 werd u vervolgens ganta-leider. U verklaart als ganta-leider de leiding te hebben gehad over 28 tot 30 personen, waaronder drie mesre-leiders. U deserterde vervolgens van eind januari 2010 tot eind november 2010. U leverde zichzelf in en na uw straf te hebben uitgezeten keerde u terug naar uw eenheid, waar u gedegradeerd werd tot assistent-ganta-leider. In 2014 kreeg u opnieuw de positie van ganta-leider toegewezen. U behield deze positie tot aan uw vertrek

uit het land (notities persoonlijk onderhoud dd 15.12.2023 (verder NPO II) p.5-11). **Er wordt niet betwist dat u deel uitmaakte van het militaire apparaat van Eritrea en hier een leidinggevende rol in speelde.** Uw verklaringen terzake zijn doorleefd en consistent. U schetst uw legercarrière gedetailleerd en geeft doorleefde informatie over de werking van het Eritrese militaire apparaat.

Uit artikel 7 (1) van het Statuut van Rome vloeit voort dat slavernij; gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; en marteling, worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid wanneer deze handelingen worden gepleegd in het kader van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van deze aanval.

Artikel 7, §2 van het Statuut van Rome bepaalt dat onder “marteling” wordt verstaan het opzettelijk toebrengen van ernstige pijn of veroorzaken van ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, aan of van een persoon die zich in bewaring of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet tevens wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of veroorzaakt is door rechtmatige sancties. Artikel 7, §2 van het Statuut van Rome bepaalt tevens dat onder “slavernij” wordt verstaan de uitoefening van een of alle bevoegdheden verbonden aan het recht van eigendom over een persoon, met inbegrip van de uitoefening van deze bevoegdheid bij mensenhandel, in het bijzonder handel in vrouwen en kinderen.

Het Commissariaat-generaal meent dat redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een context van een stelselmatige of wijdverbreide aanval op een burgerbevolking, gepleegd door de Eritrese overheid –en leger in de periode 1993-2020.

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier (‘EASO – Eritrea National Service, exit and return – september 2019’, ‘Report of the detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea – 05/06/2015 - Human Rights Council’, en ‘Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council’) blijkt dat **de legerdienst in Eritrea kan worden beschouwd als een ernstige schending van de mensenrechten gezien de arbitraire en onbepaalde duur van de dienst, de gedwongen aard, de dwangarbeid waartoe rekruten verplicht worden, de ernstige beperkingen aan de bewegingsvrijheid, en de onmenselijke omstandigheden in welke deze dienst plaatsvindt, waardoor deze dienst als slavernij kan worden beschouwd** (zie ‘Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, pp. 47-56). Een nationale militaire dienst an sich is geen vorm van slavernij, en wordt niet gezien als een misdaad tegen de menselijkheid wanneer deze proportioneel is ten aanzien van de noden van de staat, een wettelijke basis heeft en uniform wordt toegepast (zie ‘Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 47). De Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea oordeelt dat de verplichte militaire dienst in Eritrea verschilt van de verplichte militaire dienst in andere landen. Zo is er geen wettelijke basis voor verschillende aspecten van de nationale dienst, zoals bijvoorbeeld de Warsai Yikealo Development Campaign die de verlenging van de militaire dienst inhoudt. Hoewel het decreet van 1995 over de nationale dienst voorschrijft dat de nationale dienst 18 maanden zal duren, is de gemiddelde duurtijd veel langer, en vaak zelfs voor onbepaalde duur. Vragen tot vrijlating uit de militaire dienst worden systematisch en zonder reden geweigerd. Tijdens de militaire dienst worden de soldaten ingezet bij dwangarbeid in constructieprojecten, landbouw en als personeel in private ondernemingen of overheidsinstellingen, ten voordele van zowel de staat als private personen. Eritrese burgers die in de militaire dienst tewerkgesteld zijn, hebben restricties op waar ze zich kunnen bewegen doorheen Eritrea en kunnen geen exit-visum krijgen om het land te mogen verlaten. De nationale dienst verloopt vaak binnen onmenselijke omstandigheden, vanaf de trainingscentra tot de plaatsen waar ze tewerkgesteld zijn. Er zijn getuigenissen van martelingen en seksueel geweld. Personen die verdacht worden van desertie of verlof zonder toestemming nemen, worden niet enkel op arbitraire maar bovendien ook op wrede wijze gestraft.

Wanneer men de legerdienst tracht te ontwijken, dan wel in geval van niet-geautoriseerde verplaatsingen of afwezigheden, insubordinatie of het stellen van ‘ongepaste’ vragen, riskeert men willekeurige detentie. Tevens bestaan er gedocumenteerde incidenten van buitengerechtelijke executies in het kader van militaire razzia’s, ofte ‘round-ups’, waarbij personen die de dienst pogen te ontlopen, dan wel deserteerden uit dienst, worden gearresteerd. Tijdens de militaire dienst is er geen religieuze vrijheid en verlof om familie te gaan bezoeken wordt amper toegekend. Vaak zijn soldaten jaren in dienst zonder hun familie te kunnen gaan bezoeken. Er wordt verder verduidelijkt dat slavernij op voortdurende, grootschalige en methodische basis wordt gepleegd in Eritrea sinds 2002.

De misdrijven van gevangenneming, gedwongen verdwijning, marteling, represailles en andere onmenselijke handelingen en vervolging worden gepleegd op een voortdurende, grootschalige en

methodische wijze sinds 1991 (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 46).

Gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid is alomtegenwoordig en het aantal ambtenaren dat misbruik maakt van de aanhoudingsbevoegdheid is bijzonder zorgwekkend, evenals het aantal officiële, niet-officiële en geheime detentieplaatsen – die allen buiten de controle van de (in de feiten onbestaande) rechterlijke macht vallen (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 46). De detentievoorwaarden zelf zijn extreem zwaar en het gebrek aan toegang tot voldoende voedsel, water en medische zorg tijdens detentie blijkt de gevangenen te verzwakken en leidt tot gezondheidscomplicaties op korte en lange termijn, en soms tot de dood. De praktijk om gedetineerden in incommunicado-detentie en/of geïsoleerd te houden met totale minachting voor internationale normen is wijdverbreid. De mentale en fysieke gezondheid van gevangenen wordt dus onnodig aangetast. Er wordt evenmin toezicht gehouden op de detentiecentra en plegers van martelingen worden nooit voor de rechter gebracht. De Commissie concludeerde dat het aangetoond is dat arrestaties en opsluitingen in strijd met fundamentele regels van het internationaal recht centraal stonden en nog steeds staan in het beleid van de Eritrese leiders, niet alleen om afwijkende meningen te ontmoedigen, maar ook om onafhankelijk of kritisch denken te onderdrukken en angst te zaaien onder de bevolking. Dit om de controle over de Eritrese bevolking te behouden op een manier die niet strookt met het internationaal recht (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 62).

Personen die gearresteerd of vastgehouden zijn, ook tijdens dienstplicht en militaire training, worden routinematig onderworpen aan vormen van mishandeling die in veel gevallen neerkomen op marteling (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 65-68). Het gebruik van foltering is zo wijdverbreid dat enkel kan geconcludeerd worden dat het een integraal deel uitmaakt van het Eritrese beleid van repressie, waarbij het gebruik ervan wordt aangemoedigd ter bestraffing van personen die als afwijkend worden beschouwd en voor het afdwingen van bekentenissen. De commissie stelt vast dat binnen de Eritrese detentiecentra alsook binnen de legerdienst om te straffen en discipline bij te brengen consequent en doelgericht fysiek en mentaal leed wordt toegebracht. Het rapport beschrijft verschillende foltertechnieken die wijdverbreid zijn in de Eritrese context. Deze rapporten concluderen dan ook dat er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat Eritrese leidinggevers foltering gebruiken ten opzichte van de personen onder hun controle en dit op een systematische manier. Deze foltering zou in de laatste twintig jaar zo goed als onveranderd systematisch en routineus zijn toegepast.

Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voren dat de gedwongen legerdienst in Eritrea en de gevolgen wanneer men deze tracht te ontwijken bekend staat om zijn ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten. Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof bovendien gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u binnen deze context jarenlang werkzaam was binnen het Eritrese leger, uw carrière binnen het leger afsloot met de verantwoordelijke functie van gantaleider, waarbij u een coördinerende rol speelde binnen de werking van een ganta-eenheid. U had met andere woorden een leidinggevende functie in het systeem van slavernij waaraan burgers die hun de militaire dienst vervulden werden onderworpen.

Vooreerst wijst het Commissariaat-generaal op het feit dat u een leidinggevende en coördinerende rol vervulde binnen het Eritrese leger en daarbij onder andere de bevoegdheid had om straffen uit te delen. Na in 2004 de functie van mesre-leider te zijn toegekend (NPO II p.6), werd u in 2008 aangeduid als assistent-ganta-leider en in 2010 als volwaardige ganta-leider. U bleef deze functie uitoefenen tot aan uw vertrek uit het land in 2017, met enkel een onderbreking van 2010 tot 2014 waarbij u na uw desertie tijdelijk terug de verantwoordelijkheden van een assistent-ganta-leider werd toegekend (NPO II p.10-12). U bleef daarbij al die tijd gestationeerd aan de grens en geeft daarbij aan dat u de dagelijkse leiding van de ganta diende te verzekeren.

Wat betreft uw eigen verantwoordelijkheden verklaart u **als mesre-leider** bij de Segen Construction Company uw soldaten te hebben gemotiveerd om goed te werken, u deed dit door advies te geven maar ook door straffen op te leggen aan wie niet gehoorzaam is. Eveneens konden bepaalde rechten, zoals het recht op verlof onthouden worden. Als mesre-leider gaf u informatie door aan de hogere leiders zodat zij op een gepaste manier konden reageren (NPO II p.8). **Als ganta-leider** verklaart u verantwoordelijk te zijn geweest voor de dagelijkse werking van de ganta, alsook de bestraffing van incidenten en overtredingen van de

leefregels binnen de ganta. U omschrijft uw taak als ganta-leider als die van een familiehoofd die richting geeft en activiteiten, trainingen en cursussen leidt alsook het sociale leven binnen de ganta bepaalt. Als ganta-leider verklaart u beslissingsbevoegdheid te hebben gehad wat betreft de discipline en bestraffingen die werden opgelegd binnen deze dagelijkse werking van de ganta (NPO I p.11 en NPO II p.8). U geeft daarbij het voorbeeld dat u kon beslissen om een soldaat vast te binden indien hij ongehoorzaam was. U geeft aan verschillende van uw ondergeschikten op die manier vastgebonden te hebben en besloten te hebben tot fysieke bestraffing waarbij men onder andere twee tot drie uur kon vastgebonden worden (NPO I p.13). Daarbij geeft u bovendien aan dat indien uw bestraffing niet volstond in de ogen van uw overste u verplicht werd een door hem opgelegde straf uit te voeren. U verklaart uw mening te hebben moeten geven over een straf die opgelegd zou worden aan één van uw soldaten, onder andere nadat deze gedeserteerd was. De uiteindelijke beslissing zou bij de haili-leider liggen maar een ganta-leider diende deze beslissing uit te voeren. Deze bestraffing hield doorgaans fysieke bestraffing in, waarbij eveneens geregeld een gevangenisstraf werd opgelegd (NPO II p.16). U was daarnaast eveneens verantwoordelijk voor het uitvoeren van de bestraffingen opgelegd door de haili-leider (NPO II p.16-17). Indien u deze opnieuw niet naar behoren uitvoerde werd deze overgebracht naar uw overste om daar zijn straf verder uit te voeren. Dit zou echter slechts één keer het geval zijn geweest (NPO II p.16). Dit wijst er op dat u steeds de bevelen tot bestraffing correct uitvoerde. **U was daarbij eveneens ook betrokken bij de bestraffing na desertie.** Vooreerst behoorde het tot uw verantwoordelijkheid de namen van gedeserteerde soldaten door te geven aan uw oversten. Daarnaast was u als ganta-leider verantwoordelijk om de deserteur bij zijn terugkeer vast te binden en te bewaken tot over zijn straf wordt beslist. U besliste hiertoe samen met de haili-leider. Daarbij wordt besproken welke straf dient opgelegd te worden afhankelijk van zijn algemeen gedrag en eventuele eerdere deserties, elementen waar u als ganta-leider verantwoordelijk voor de dagelijkse werking van de ganta een onbetwistbare input bij heeft (NPO I p.11-13 en NPO II p.8). Vervolgens was u verantwoordelijk voor de uitvoering van de straffen opgelegd door de haili-leider. Slechts wanneer deze straf niet naar behoren werd uitgevoerd werd de uitvoering overgenomen door een hogere commandant. Dit zou u echter slechts één keer zijn voorgekomen (NPO II p.16), u zou eveneens slechts één keer gevolgen hebben gedragen omdat u een opdracht niet goed uitvoerde (NPO II p.17). **Uit bovenstaande komt dan ook ontegensprekelijk naar voren dat u beslissingsbevoegdheid had bij het uitdelen van – fysieke – bestraffing binnen uw ganta en dat u dergelijke bestraffing wel degelijk oplegde alsook uitvoerde.** Uit de toegevoegde rapporten blijkt dat de toegepaste bestraffingsmethodes op systematische manier worden toegepast en als foltering kunnen worden beschouwd. Wanneer u verwijst naar het feit dat u uw ondergeschikten in de zon liet liggen, wordt in deze rapporten verwezen naar foltermethodes als 'helicopter' en 'otto' die daarbij frequent worden ingezet – methodes waarbij personen aan handen en voeten vastgebonden worden, waarna ze in de zon worden gelegd. De ernst van bestraffing binnen uw ganta blijkt daarenboven ook uit uw verklaringen omtrent uw eigen verregaande bestraffing nadat u eenmalig gedeserteerd was en daarbij voordien steeds probeerde uw taken zo goed mogelijk uit te voeren. Bij een eerste desertie verklaart u reeds een maand zijn vastgehouden in Adi Abeito waarna u terug werd gebracht naar uw eenheid waar u gedurende een maand een fysieke straf onderging waarbij u vier uur per dag werd vastgebonden in de zon en u als arbeidsstraf loopgraven diende te graven (NPO II p.10-11). Dit toont dan ook aan dat binnen uw ganta dergelijke bestraffing courant was en dit reeds voor een soldaat die verklaart voordien steeds gehoorzaam te zijn geweest.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd dat door uw carrière als militaire leidinggevende binnen het Eritrese leger u bijdroeg aan het systeem van slavernij dat de verplichte militaire dienst van Eritrea is. Door uw bijdrage, waarin u actief een leidinggevende functie ondernam binnen het systeem, zorgde u er mede voor dat de mensen onder u tewerkgesteld worden in een oneindige, onwettelijke dienstplicht en daarbij het risico lopen op detentie en foltering. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u wel degelijk een actieve rol speelde binnen dit militaire systeem alsook bij het in stand houden van dit systeem en u zich daarbij schuldig heeft gemaakt aan de daarbij courante bestraffingen binnen het Eritrese leger. De voormelde handelingen dienen in deze context te worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome.

Er dient opgemerkt dat u alsnog uw betrokkenheid bij de behandeling van soldaten binnen het Eritrese leger tracht te minimaliseren. Tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS probeerde u zich steeds een profiel aan te meten van een leidinggevende die de nadruk legde op een goede communicatie met de soldaten onder zijn hoede. Dit valt niet te rijmen met de functie die u bekleedde, het feit dat u na een desertie opnieuw in uw functie werd hersteld en uw verklaringen slechts één keer bestraft te zijn geweest en verder getracht te hebben uw taken zo goed mogelijk uit te voeren. U besliste samen met uw overste welke straffen werden opgelegd, onder andere na desertie, en zag toe op de uitvoering hiervan. Bij overtredingen van de regels binnen de ganta, kon u zelf de bestraffing bepalen – zo gaf u aan in dit kader ook zelf fysieke straffen uit te delen (NPO I, p. 11 en NPO II, p. 8 en 16). U beweert steeds getracht te hebben aan te tonen dat u uw taken ernstig nam en u uw opdrachten goed wou uitvoeren, zeker na uw desertie. U werd dan ook terug de positie van gantaleider toegekend omwille van uw houding binnen het leger (NPO II p.11). U verklaart dat u steeds uw taken met volle interesse en op een goeie manier heeft uitgevoerd. U verklaart zich

niet ongehoorzaam te hebben getoond maar te hebben bewezen dat u betrouwbaar, actief en geïnteresseerd was in uw functie en uw taken op een verantwoordelijke manier uitvoerde (NPO II p.13). Waar u stelt met uw soldaten te praten om problemen op te lossen en hen adviseerde om gehoorzaam te zijn, blijkt uit uw verklaringen dat u daarbij tegelijkertijd dreigde met bestraffing (NPO II p.8). Daarbij zou u slechts één keer bestraft zijn geweest omdat u een opdracht weigerde (NPO II p.17). Dit terwijl uit uw verklaringen eveneens blijkt dat vaak fysieke straffen werden opgelegd waarbij u diende te waken over de uitvoering hiervan. Daarenboven werden volgens uw verklaringen eveneens soldaten van uw ganta gedetineerd. Hoewel dit de beslissing van uw overste zou betreffen, dient vastgesteld dat dit eveneens gebeurt op basis van informatie die u hem doorspeelt (NPO I p.13). **Gezien de omstandigheden binnen het Eritrese leger; uw verklaring dat u betrokken was bij de bepaling van de bestraffing en zelf fysieke straffen oplegde aan leden van uw ganta; en uw carrièreverloop, gehoorzaamheid aan, en plichtsbewustzijn ten aanzien van uw oversten; dient geconcludeerd dat u zonder twijfel ook op regelmatige basis beroep deed op andere maatregelen ter disciplineren van uw soldaten dan de door u aangehaalde adviezen, maatregelen die omschreven kunnen worden als foltering.**

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze misdrijven tegen de menselijkheid.

Voor deelname aan een misdrijf als bedoeld in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie moet de verzoeker om internationale bescherming individuele aansprakelijkheid dragen. Het feit dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben gepleegd, volstaat niet om te concluderen dat de vreemdeling niet van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten. Medeplichtigheid (cfr. art. 25, §3 van het Statuut van Rome) aan de in artikel 1F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, voor zover de feiten met kennis van zaken werden gepleegd en de verzoeker er dus een wezenlijke of belangrijke bijdrage aan heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of nalaten het criminele gedrag vergemakkelijkte. Een persoon moet het misdrijf niet fysiek hebben gepleegd. Het aanzetten tot het misdrijf, hulp bij het misdrijf en deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming kunnen volstaan (UNHCR, Guidelines on international protection: application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the status of refugees, 4 september 2003, nr. 18).

In dit verband wordt ook verwezen naar het arrest van het ICTY in de zaak Tadic (Prosecutor v. Tadic, arrest nr. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 mei 1997) waarin werd geoordeeld dat een verdachte strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor zijn daden wanneer is bewezen dat hij bewust heeft deelgenomen aan het plegen van een misdrijf en wanneer zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed heeft gehad op het plegen van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun daaraan tijdens, voor of na het misdrijf (paragraaf 692 van het arrest). Met "wezenlijke invloed" bedoelt het ICTY dat de bijdrage een reëel effect heeft op het plegen van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou zijn gepleegd als niemand de rol van de verdachte had gespeeld (paragraaf 688). Er is dus sprake van een wezenlijke bijdrage wanneer er een oorzakelijk verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het desbetreffende misdrijf.

Op basis van het geheel van elementen aanwezig in het dossier, dient te worden besloten dat u een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan het systeem van slavernij waaraan dienstplichtigen werden onderworpen en u door uw handelen rekruten zelf buitensporig heeft bestraft, en gedeserteerde soldaten bloot heeft gesteld aan (minstens) een zeer reëel risico op buitensporige bestraffing en foltering.

Zoals supra beschreven was het uw individuele verantwoordelijkheid uw ganta maatregelen op te leggen om de dagelijkse werking van de ganta in goede banen te leiden, en legde u in deze context fysieke straffen op aan uw ondergeschikten. Zo strafte u personen die niet gehoorzaam waren met fysieke bestraffing en hield u rekruten die deserteerden of te laat terugkwamen in detentie, middels hen urenlang vastgebonden te houden totdat er over een straf werd beslist. Daarbij was u persoonlijk betrokken bij de bepaling en de uitvoering van bestraffing na een desertie. Waar u verklaart zelf niet te hebben kunnen beslissen tot de detentie van soldaten of deze niet persoonlijk te hebben teruggehaald uit desertie, stelt het Commissariaat-generaal vast dat u door uw actief en passief meewerken minstens het handelen van uw oversten, en bij uitbreiding van het Eritrese regime, vergemakkelijkt heeft en gefaciliteerd. Zo was het ook uw verantwoordelijkheid om de namen van de gedeserteerde soldaten door te geven aan uw oversten, die dan zouden besluiten over een eventuele straf (NPO I p.12 en NPO II p.15). Voorts besliste u samen met uw overste welke strafmaat opgelegd werd, onder andere na desertie (NPO I, p. 11). Tevens was u betrokken bij de uitvoering van de straffen. Daarbij heeft u weet van detentie van soldaten binnen uw ganta (NPO II p.13). Het feit dat u degene was die de namen doorgaf aan uw meerderen, dat u inspraak had in de te bepalen strafmaat, en betrokken was bij de strafuitvoering, heeft er ook op deze manier toe geleid dat u een substantiële bijdrage leverde aan de opsluiting van deze mensen, en de foltering en de mensonterend omstandigheden die deze mensen moesten

doorstaan in detentie. Opnieuw dient gewezen op uw verklaring steeds getracht te hebben uw oversten tot een lichtere straf te bewegen maar tegelijkertijd verklaart u eveneens slechts één keer [in uw legercarrière van zo'n 19 jaren (1998-2017)] de uitvoering van een bestraffing te hebben geweigerd en geloofd te zijn geweest omwille van uw betrouwbare uitvoering van uw taken. Daarenboven dient gewezen op het feit dat uw zogenaamde zachte aanpak in contrast staat met uw initiële verklaringen (NPO I, p. 12 en 13) waarbij u grif en zonder blijk van enige bezwaren aangeeft ondergeschikten verschillende keren vastgebonden te hebben en fysieke straffen heeft laten ondergaan. U weet derhalve niet te overtuigen steeds gestreefd te hebben uw soldaten bestraffing te besparen.

Er dient ook te worden vastgesteld dat u intentioneel en met kennis heeft gehandeld. Het CGVS wijst er op dat u ten volle bewust bent van de wanpraktijken waaraan het Eritrese regime zich schuldig maakt. U bent volledig op de hoogte van de mensenrechtenschendingen die, nog los van uw eigen beslissingsbevoegdheid, binnen de Eritrese militaire dienst konden voorvallen. U beschrijft het leven in het leger zelf als zwaar en onaangenaam, waarbij men beperkt is in zijn bewegingsvrijheid en niet voor de familie kan zorgen (NPO II p.20). U was daarenboven betrokken bij het proces waarbij werd beslist welke straffen werden opgelegd, derhalve bent u goed op de hoogte van de maatregelen die worden voorgesteld. U geeft aan dat de haill-leider zwaardere straffen oplegde en u diende uw ondergeschikten aan hem over te dragen om deze straffen uit te voeren (NPO II p.17). U weet dat zij gedetineerd worden en fysieke straffen ondergaan. U bent op de hoogte dat soldaten in onmenselijke omstandigheden worden gedetineerd en afhankelijk van hun 'geluk' slechts een maand of eerder jaren kunnen worden vastgehouden na een desertie (NPO I p.12 en NPO II p.10). Het feit dat u zich terdege bewust bent van de werkwijze binnen het leger blijkt ook uit uw verklaringen omtrent uw eigen detentie en bestraffing na uw detentie. U verklaart dat de gevangenis levensgevaarlijk is en men er onmenselijk wordt behandeld (NPO II p.10). U verklaart bij uw latere fysieke bestraffing twee keer het bewustzijn te zijn verloren terwijl u tijdens het heetste moment van de dag vastgebonden werd in de zon en nog steeds littekens te vertonen wegens deze fysieke bestraffing (NPO II p.11). Zodoende bent u op zich terdege bewust van de mensonwaardige behandeling waaraan u uw ondergeschikten heeft blootgesteld door hen in een systeem van slavernij te houden, en bracht u hen in een positie waarvan u wist, dan wel had moeten weten, dat deze personen tenminste de aanmerkelijke kans liepen te worden mishandeld, gefolterd en/of gemarteld indien zij zich aan het systeem trachtten te onttrekken. U had bijgevolg en ontegensprekelijk een faciliterende rol bij de u ten laste gelegde misdrijven tegen de menselijkheid.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten.

De door u genoemde elementen kunnen u echter niet ontheffen van uw individuele verantwoordelijkheid voor de misdrijven tegen de menselijkheid. Hoewel de legerdienst in Eritrea inderdaad verplicht is en men het risico loopt op vervolging indien men deze tracht te ontlopen en de keuzevrijheid uiterst beperkt is, geldt dit in casu niet als een verschoning voor uw jarenlange steun en medewerking aan dit systeem.

U verklaart zelf een slachtoffer te zijn en gevolgen te zullen dragen indien u zich verzette. U meent zelf misbruikt te zijn geweest door het systeem. U beschouwt zichzelf niet als iemand die dit systeem in stand hield aangezien u zelf gevolgen vreesde indien u niet gehoorzaamde (NPO p.20-21). **Ondanks het gedwongen karakter van de legerdienst in Eritrea toont u niet aan dat u onder dwang handelde zoals vastgelegd in art. 31 §1, d van het statuut van Rome.** Art. 31 §1 (d) luidt als volgt: "de gedragingen waarvan wordt gesteld dat zij een misdaad opleveren waarover het Hof rechtsmacht bezit, voortgevloeid zijn uit dwang als gevolg van een onmiddellijke doodsdreiging of een dreiging van voortdurend of op handen zijnde ernstig lichamelijk letsel, en de persoon noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, op voorwaarde dat de persoon niet de bedoeling heeft groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen. Een dergelijke dreiging kan : i) worden veroorzaakt door andere personen; of ii) worden gevormd door andere omstandigheden onafhankelijk van zijn wil.". XXXX

Nergens doorheen uw verklaringen kan worden vastgesteld dat uw handelingen die een misdaad tegen de menselijkheid opleverden, voortvloeiden uit dwang als gevolg van een onmiddellijke doodsdreiging of een dreiging van voortdurend of op handen zijnde ernstig lichamelijk letsel. In tegendeel, u verklaarde zelf inspraak te hebben in de te bepalen strafmaat, en gaf aan reeds eenmaal de uitvoering van een bestraffing te hebben geweigerd.

Dat u onder militair bevel en wettelijk voorschrift handelde kan evenmin als verschoningsgrond worden weerhouden gezien de aard van de misdrijven waaraan u wetens en willens een bijdrage leverde, met name misdrijven tegen de menselijkheid, onmiskenbaar onwettig zijn en er bijgevolg niet wordt voldaan aan de voorwaarden zoals vastgelegd in art. 33 van het statuut van Rome . Artikel 33 luidt: "Bevelen van meerderen

en wettelijk voorschrift 1. Het feit dat een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft door een persoon is gepleegd krachtens een bevel van een regering of van een meerdere, hetzij een militair hetzij een burger, onthefte die persoon niet van strafrechtelijke aansprakelijkheid, tenzij : (a) de persoon wettelijk verplicht was bevelen van de desbetreffende regering of meerdere te volgen; (b) de persoon geen kennis had van het feit dat het bevel onwettig was; en (c) het bevel niet onmiskenbaar onwettig was. 2. Voor de toepassing van dit artikel zijn bevelen om genocide te plegen of misdaden tegen de mensheid onmiskenbaar onwettig.” Gezien uit bovenstaande vaststellingen naar voren komt dat u zelf beslissingbevoegdheid had met betrekking tot de op te leggen straffen, en u zelf – los van een overste – de bestraffing bepaalde bij overtredingen van regels binnen uw ganta, kan in deze geenszins aangenomen worden dat u in deze verplicht was om bevelen van meerderen op te volgen. Voorts blijkt uit uw verklaringen, en werd hierboven reeds vastgesteld, dat u ten volle bewust bent van de wanpraktijken waaraan het Eritrese regime zich schuldig maakt, u volledig op de hoogte bent van de mensenrechtenschendingen, en u weet dat de ondergeschikten die u voor bestraffing aan uw overste overdroeg, gedetineerd worden in onmenselijke omstandigheden en fysieke straffen ondergaan, en afhankelijk van hun ‘geluk’, slechts een maand of eerder jaren kunnen worden vastgehouden na een desertie.

Waar u verwijst naar uw eigen bestraffing dient opgemerkt dat u slechts één keer bestraft werd nadat u een opdracht weigerde en u daarenboven slechts één keer deserteerde vanuit uw legerdienst. U blijft er verder op hameren dat u er alles aan deed om uw opdrachten zo goed mogelijk uit te voeren (NPO II p.20). Dit kan dan ook allerminst worden beschouwd als – binnen een legerdienst van bijna twintig jaar – een ernstige poging om zich aan de dwang die u zou hebben ondervonden te ontlopen. **Uw verklaringen getuigen eerder van een verregaande loyaliteit aan dit systeem van legerdienst en aan uw oversten.** U verklaart daarbij dat uw relatie met uw ondergeschikten en bovengeschikten goed was, er zouden nooit enige incidenten of conflicten zijn geweest (NPO II p.18). Dit wijst er dan ook op dat zij tevreden waren over de manier waarop u uw taken tot uitvoer bracht, en dat zonder dat zij enige druk dienden uit te oefenen om u hiertoe te brengen. Dit blijkt des te meer uit het feit dat na een initiële degradatie tot assistent-ganta-leider – nota bene nog steeds een functie met enige verantwoordelijkheid – u vier jaar later opnieuw de verantwoordelijkheden van een gantaleider werden toegekend. **U blijkt daarnaast eveneens eerder uit opportunistische overwegingen dan uit gewetensbezwaren uiteindelijk het land te hebben verlaten.** U verwijst naar het feit dat het leven van uw familie moeilijker werd naargelang uw ouders ouder werden.

U had geen hoop meer voor de toekomst van uw kinderen en uw familie als u nog langer in het leger bleef (NPO I p.14). Nergens klinkt hierin verregaande kritiek weer op de praktijken binnen het leger of op de druk die op u zou zijn uitgeoefend om zich aan de praktijken binnen het Eritrese leger aan te passen. **Daarnaast dient er eveneens op gewezen dat u geen ernstige pogingen ondernam om zich aan deze legerdienst te onttrekken.** Na een desertie in 2010 en twee pogingen om het land te verlaten gedurende deze desertie ondernam u zeven jaar lang geen enkel initiatief om zich aan uw positie te onttrekken, dit terwijl u zo goed als op de grens met Ethiopië was gestationeerd. Waar u verklaart op het juiste moment te hebben gewacht en u uw tijd heeft genomen om de bewaking en de loopgraven goed te bestuderen kan dit bezwaarlijk verklaren waarom u geen eerdere pogingen hebben ondernomen. Temeer aangezien u verklaart dat meer en meer soldaten trachtten de grens over te steken (NPO II p.20), en uw divisie héél erg bij de Ethiopische grens was gelegerd (NPO II, p. 15). **Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan het beweerde verplichte karakter van uw militaire loopbaan en uw bewering steeds onder dwang te hebben gehandeld.**

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, elementen die in deze niet ter discussie staan maar die evenmin de beoordeling van uw positie binnen het Eritrese regime kunnen wijzigen. Het neergelegde medische attest toont aan dat u verwondingen opliep maar weet opnieuw geen ander licht te werpen op de hierboven gedane vaststellingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 21 december 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- “- Artikel 1A en 1F van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag);
- Artikels 55/2 en 55/4 Vreemdelingenwet;
- Artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM);
- artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“1. MOTIEVEN VAN DE BESTREDEN BESLISSING
[...]

2. PRINCIPES

Artikel 55/2, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

Artikel 55/4, §1 Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

Artikel 1, F van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 bepaalt dat de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat: [...]

Artikel 55/2 Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) waarin in lid 2, a) en lid 3 het volgende wordt bepaald met betrekking tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus: [...]

Artikel 17 van dezelfde richtlijn heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus en bepaalt het volgende in het eerste lid, a) en tweede lid: [...]

Volgens vaste rechtspraak van zowel Uw Raad¹ als het Hof van Justitie van de Europese Unie² is de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsbepaling, met bijzonder zware gevolgen, die op restrictieve wijze en met de grootste omzichtigheid geïnterpreteerd en toegepast moet worden. Zo stelde Uw Raad bijvoorbeeld in arrest met nr. 256 509 van 15 juni 2021: [...]

En in arrest met nr. 252 440 van 9 april 2021: [...]

Bij de toepassing van de uitsluitingsclausule van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, moet rekening gehouden worden met alle omstandigheden. In een arrest van Uw Raad met nr. 230 683 van 20 december 2019 bevestigt het dat rekening gehouden moet worden met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen: [...]

Het is een vaststaand principe dat de individuele betrokkenheid bij en verantwoordelijkheid voor daden, zoals misdaden tegen de menselijkheid, die onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule vallen, aangetoond dient te worden.

Zowel UNHCR als EUAA hebben verschillende instrumenten gepubliceerd waarmee zij nuttige richtlijnen verschaffen bij de interpretatie en uitlegging voor de toepassing van een uitsluitingsclausule, met name met betrekking tot de mate van persoonlijke betrokkenheid die vereist is om uitsluiting vast te stellen en de toepasselijke bewijsstandaard.

In een nota van het UNHCR Standing Committee van 30 mei 1997 over de uitsluitingsclausules, wordt gewag gemaakt van een moreel bestanddeel vooraleer tot uitsluiting omwille van betrokkenheid aan misdaden tegen

de mensheid gesproken kan worden. De betrokken persoon moet met name op de hoogte zijn van de feiten of de aard ervan, de intentie hebben om het te plegen én de morele keuze maken om eraan deel te nemen. Ondergeschikte officieren kunnen zich daarbij slechts beroepen op het "hogere bevel" indien ongehoorzaamheid aan de bevelen een ernstig gevaar voor henzelf of hun gezin zou hebben opgeleverd en het gevaar daarbij groter is dan de daden die ze zouden moeten stellen en waarvoor ze verantwoordelijk geacht kunnen worden. Andere relevante overwegingen zijn de positie van de persoon in de hiërarchie van de organisatie en de mate waarin het lidmaatschap vrijwillig al dan niet gedwongen is. Deze elementen dienen grondig onderzocht te worden door de onderzoekende asielinstanties: [...]

Ook de UNHCR Guidelines over de toepassing van uitsluitingsclausules van 4 september 2003 stellen dat de verschoningsgrond van het bevel van hogerhand aanvaard moet kunnen worden in de mate dat aangevoerd kan worden dat de betrokkene verplicht was om het bevel op te volgen of, als gevolg van de dwangmaatregel, zichzelf hiermee trachtte te onttrekken aan ernstig gevaar ten opzichte van zichzelf: [...]

Ook wijzen de Guidelines er op dat de individuele verantwoordelijkheid afgeleid kan worden uit het lidmaatschap of een leidinggevende functie in een (overheids)organisatie die duidelijk betrokken is bij activiteiten die onder het toepassingsgebied van artikel 1F vallen. UNHCR waarschuwt er echter voor dat wanneer een dergelijk vermoeden ontstaat, dit met voorzichtigheid behandeld moet worden en er onder meer rekening gehouden moet worden met de feitelijke activiteiten van de groep, de organisatiestructuur, de positie van de persoon in de groep en zijn of haar vermogen om de activiteiten van de groep aanzienlijk te beïnvloeden, evenals met de mogelijke versnippering van de groep: [...]

In de Background Note bij deze Guidelines, die het bovenstaande verder in detail uitwerken (p. 19-25), wordt naast het element van wetens en willens ook het element van de morele keuze toegelicht.

Opdat iemand individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor misdaden tegen de menselijkheid moet deze persoon dus wetens en willens een substantiële bijdrage geleverd hebben aan die misdaden tegen de menselijkheid: [...]

Ook dient er, volgens UNHCR, rekening gehouden te worden met algemene beginselen van strafrechtelijke aansprakelijkheid om te bepalen of er een geldige verschoning bestaat voor het misdrijf in kwestie, zoals bevelen die van hogerhand komen en de uitoefening van dwang bij het stellen van de daden die onder het toepassingsgebied van de uitsluitingsclausule vallen: [...]

Wat de toepasselijke bewijsstandaard betreft bij het vaststellen van aansprakelijkheid voor een misdrijf met het oog op uitsluiting, geldt er met het criterium "ernstige redenen om aan te nemen" een minder hoge bewijsstandaard dan de standaard "zonder gerede twijfel" die voor het vaststellen van strafrechtelijke aansprakelijkheid wordt gehanteerd. De bewijsstandaard "ernstige redenen om aan te nemen", vraagt echter evenzeer om duidelijk en betrouwbaar bewijs. De bewijsstandaard in uitsluitingszaken is hoger dan de algemeen geaccepteerde bewijsstandaard voor risicobepaling die bij het vaststellen van de noodzaak van internationale bescherming wordt gehanteerd, namelijk "een redelijke mate van waarschijnlijkheid". Uitsluiting is bijgevolg alleen mogelijk als er duidelijke en betrouwbare informatie is die voldoet aan genoemde bewijsstandaard. Zo stelt ook de UNHCR Background Note: [...]

Specifiek met betrekking tot de Eritrese context kan ook nog dienstig verwezen worden naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Eritrea van 20 april 2011, waarin wordt gesteld dat bepaalde elementen tot uitsluiting kunnen leiden in de Eritrese context van de 30-jarige oorlog met Ethiopië, grensconflicten en een goed gedocumenteerde geschiedenis van ernstige mensenrechtenschendingen. Ook in deze context echter benadrukt UNHCR dat uitsluiting alleen dan gerechtvaardigd is als de individuele verantwoordelijkheid voor daden in de zin van artikel 1F is vastgesteld. Een dergelijke verantwoordelijkheid vloeit voort uit het feit dat een persoon een strafbaar feit heeft gepleegd of daaraan heeft deelgenomen, of op basis van commando- of superieure verantwoordelijkheid voor personen in gezaghebbende posities. Volgens UNHCR is louter lidmaatschap van het regeringsleger op zich geen voldoende basis om iemand uit te sluiten van de vluchtelingenstatus, in het bijzonder in het licht van de gedocumenteerde praktijken van gedwongen rekrutering. Ook hier wijst UNHCR er op dat er moet worden nagegaan of de betrokkene persoonlijk betrokken was bij gewelddaden of andere uit te sluiten handelingen, of bewust op een wezenlijke manier heeft bijgedragen tot dergelijke handelingen. Een geloofwaardige verklaring met betrekking tot het feit dat de persoon niet betrokken was bij of zich distantieerde van de uit te sluiten handelingen zou, bij afwezigheid van betrouwbaar bewijs van het tegendeel, de persoon van het toepassingsgebied van de uitsluitingsclausules moeten uitsluiten: [...]

3. TOEGEPAST OP ONDERHAVIG GEVAL

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking.

Wat de eerste voorwaarde betreft, betwist verzoeker in principe niet het besluit van verwerende partij op basis van objectieve landeninformatie dat de gedwongen legerdienst in Eritrea en de gevolgen wanneer men deze tracht te ontwijken, bekend staat om zijn ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten en dat, gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen, deze daden

volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd kunnen worden als misdaden tegen de menselijkheid.

Verzoeker betwist evenmin dat hij gedurende bijna twintig jaar legerdienst vervuld heeft in Eritrea, en daarbij verschillende functies heeft vervuld – weliswaar steeds als lage, ondergeschikte leidinggevende en niet als senior of hogere leidinggevende, zie *infra*.

Verzoeker heeft noch tijdens zijn eerste, noch tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS nagelaten om zijn volledige medewerking te verlenen aan verwerende partij en heeft aldus voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6 Vreemdelingenwet.

Zo heeft hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud van 16 mei 2023 volledige, gedetailleerde en uitvoerige verklaringen afgelegd over zijn rekrutering door, militaire training bij en carrière in het Eritrese leger in het kader van de verplichte Eritrese militaire dienst (zie o.m. notities persoonlijk onderhoud van 16 mei 2023 (hierna: NPO I), p. 4, 10-11 en 14).

Daarnaast gaf verzoeker hier verder bijkomende toelichting bij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud van 15 december 2024 (zie o.m. notities persoonlijk onderhoud van 15 december 2024 (hierna: NPO II), p. 4-6, 7, 8, 9, 10-12 en 13-14).

Ook over zijn benoeming als zogenaamde ganta leider heeft verzoeker zijn volledige medewerking verleend door uitgebreide en gedetailleerde verklaringen te geven (zie o.m. NPO I, p. 11-14 en NPO II, p. 8 en 12 e.v.).

Verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker daarover inderdaad doorleefd en consistent zijn, dat hij zijn legercarrière gedetailleerd schetst en doorleefde informatie over de werking van het Eritrese militaire apparaat geeft.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vervolgens dat verzoeker ‘een leidinggevende rol’ heeft gespeeld in het militaire apparaat van Eritrea. Volgens verwerende partij heeft verzoeker, in zijn leidinggevende functie in dit systeem van slavernij waaraan burgers die hun militaire dienst vervulden werden onderworpen, actief bijgedragen heeft aan het in stand houden ervan en heeft hij zich daarbij schuldig gemaakt aan de daarbij courante bestraffingen, die in deze context als misdaden tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome beschouwd dienen te worden.

Verzoeker meent echter dat de beoordeling van verwerende partij hieromtrent erg genuanceerd dient te worden.

Dat er volgens verwerende partij redelijke gronden zijn om aan te nemen dat Eritrese leidinggevers foltering gebruiken ten opzichte van de personen onder hun controle en dit op een systematische manier, is een veralgemeende conclusie die het systematische karakter van bepaalde praktijken blootlegt, maar niet noodzakelijk betekent dat elke individuele situatie binnen deze afbakening kan vallen. Uit deze veralgemeende veronderstelling op zich kan niet afgeleid worden dat verzoeker zelf, individueel en persoonlijk, betrokken is geweest bij dit soort praktijken.

Het feit dat verzoeker jarenlang werkzaam is geweest binnen het Eritrese leger en er gedurende een bepaalde periode een verantwoordelijke functie uitgeoefend heeft, is niet automatisch een ernstige reden om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. Zelfs indien iemand een leidinggevende rol had binnen een dergelijke organisatie, wat een indicatie kan zijn van zijn individuele verantwoordelijkheid, blijft het niettemin noodzakelijk om de individuele verantwoordelijkheid voldoende aan te tonen.

Opdat er van deelneming aan, individuele betrokkenheid bij en verantwoordelijkheid voor zulke misdaden sprake kan zijn, moet namelijk aangetoond worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid treft.

Dit houdt enerzijds in dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan deze misdaden.

Anderzijds benadrukt verzoeker dat de individuele verantwoordelijkheid inhoudt dat er wetens en willens werd gehandeld, zonder enige vorm van dwang en zonder de redelijke mogelijkheid zich te onttrekken aan bevelen van bovenhand waarbij hij zelf niet het risico zou lopen op blootstelling aan handelingen die een ernstig gevaar voor verzoeker zelf inhouden.

In een dergelijke context kan slechts worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker betrokken was bij dergelijke misdaden na een individuele beoordeling van de specifieke feiten van het concrete geval om uit te maken of hij individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor deze daden, binnen het kader van zijn functie en de organisatiestructuur van het Eritrese leger.

Er dient dus concreet te worden nagegaan of er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt en zich schuldig heeft gemaakt aan de in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag bedoelde daden.

De individuele verantwoordelijkheid van verzoeker dient te worden nagegaan aan de hand van een individueel onderzoek van zijn betrokkenheid, rol en functie binnen de specifieke context van de door dwang en bestraffing gekenmerkte militaire dienstplicht in Eritrea op basis van zijn verklaringen hieromtrent. Het louter op algemene wijze verwijzen naar informatie met betrekking tot daden begaan door het Eritrese leger die als misdaden tegen de menselijkheid kunnen worden gekwalificeerd, volstaat niet om verzoeker individuele verantwoordelijkheid toe te kunnen schrijven zonder zijn individuele verantwoordelijkheid in concreto tegen het licht van deze informatie te onderzoeken en te beoordelen.

Dat verzoeker een 'leidinggevende en coördinerende' rol binnen het Eritrese leger vervulde en daarbij de 'bevoegdheid' had 'om straffen uit te delen' berust op een manifest selectieve lezing van verzoekers verklaringen en houdt allerm minst rekening met de context van de Eritrese militaire legerdienst die, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing zelf stelt, gekenmerkt wordt door o.m. de arbitraire en onbepaalde duur, de gedwongen aard en represailles bij ongehoorzaamheid. Het dwangmatig en hiërarchisch karakter van de deelname, organisatie en structuur van de legerdienst in Eritrea vervult hier een grote rol, zonder dat verwerende partij hier voldoende rekening mee heeft gehouden.

De beoordeling van verwerende partij kan niet volstaan om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid treft.

Uit verzoekers verklaringen kan namelijk niet worden afgeleid dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij individueel verantwoordelijk kan worden geacht voor (betrokkenheid bij) misdaden tegen de menselijkheid in de context van de Eritrese militaire dienst.

Volgens verwerende partij zou verzoeker bv. in zijn leidinggevende en coördinerende rol onder andere de bevoegdheid hebben gehad om straffen uit te delen.

Dergelijke beoordeling berust op een manifest eenzijdige, selectieve lezing van verzoekers verklaringen.

Uit verzoekers verklaringen, afgelegd in het kader van twee persoonlijke onderhoud, blijkt op duidelijke, ontegensprekelijke wijze dat zijn rol daarin uiterst beperkt was. Gedurende beide persoonlijke onderhoud heeft verzoeker meerdere keren, in verschillende contexten, duidelijk gemaakt dat de beslissingsbevoegdheid op vele vlakken bij de overste, hogere hiërarchie lag.

[...]

Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde hij in dezelfde zin: [...]

Verzoeker zelf kon dus op geen enkele manier verhinderen dat de oversten op de hoogte waren van de deserte van een soldaat in geval deze na zijn toegekende verlof niet terugkeerde.

Verzoeker verklaarde inderdaad dat dat als een deserteur terug werd gebracht, hij bewaakt diende te worden tot er over zijn straf werd beslist door zijn overste, de haile leider, de enige die bevoegd is om te beslissen wat voor straf iemand opgelegd kan worden. In al zijn verklaringen komt steeds hetzelfde terug, nl. dat de bestraffing van bovenaf wordt beslist en opgelegd, net zoals het bevel tot uitvoeren van de opgelegde straf:

[...]

Verzoeker bevestigde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bovendien uitdrukkelijk dat hij zelf geen enkele disciplinaire maatregel of straf, op eigen initiatief kon opleggen: [...]

Ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gaf verzoeker een duidelijk en klaar zicht op de hiërarchische structuur en bevelstructuur die bepalend is binnen het Eritrese leger met betrekking tot het beslissen en opleggen van straffen aan soldaten, maar ook de specifieke functieomschrijving en taakverdeling van deze verschillende hiërarchische structuren. Bovendien verschaft verzoeker hierbij een duidelijk zicht op zijn eigen persoonlijke omgang met zijn soldaten, op zijn persoonlijke visie en principes, op hoe hij de beslissing van hogerhand hierbij probeerde te beïnvloeden door bemiddeling of door zijn mening te geven over de mate van bestraffing, maar ook hoe hij hierbij het risico liep om zelf gestraft te worden in het geval hij weigerde om de opgelegde straf uit te voeren en op zijn pogingen om de impact van straffen te minimaliseren en advies te geven in plaats van zware straffen uit te voeren door zijn soldaten te adviseren om bepaalde taken uit te voeren net om bestraffing te vermijden: [...]

Uit al deze verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker als ganta leider steeds geprobeerd heeft de impact van straffen te minimaliseren door zo mild mogelijk te straffen en advies te geven, in plaats van zware straffen uit te voeren, en het leed van anderen probeerde te verzachten waar mogelijk. Ondanks zijn positie probeerde hij weerstand te bieden tegen onrechtvaardige bevelen en zware straffen, wat hem zelf in de problemen bracht. Verzoeker maakte hiermee duidelijk dat de manier waarop hij zijn opdrachten uitvoerde, hem onderscheidt van anderen, door zijn soldaten net als familie te behandelen en zo humaan mogelijk te zijn binnen de beperkingen van het systeem.

Niettemin kan nergens uit deze verklaringen afgeleid worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid treft voor het stellen van daden en handelingen die gekwalificeerd kunnen worden als misdaden tegen de menselijkheid in de toepassing van de uitsluitingsclausule ex. artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag. Niet alleen vervulde verzoeker geen functie binnen het Eritrese leger waarbij hij de beslissingsbevoegdheid had bepaalde straffen op te leggen en uit te voeren, daarbovenop blijkt duidelijk uit zijn verklaringen hoe zijn persoonlijke invulling van zijn functie een rol heeft gespeeld bij het vermijden van onredelijke bestraffing van zijn soldaten binnen zijn afdeling, hoe hij het steeds opnam voor zijn soldaten en onverzettelijk pleitte voor milde, humane straffen, maar dat finaal de beslissingsbevoegdheid bij de hiërarchische overste lag en hij niet anders kon dan uitvoeren om te vermijden dat hij zelf gestraft zou worden.

Er wordt dan ook niet aangetoond dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een substantiële bijdrage heeft geleverd aan deze misdaden.

Bovendien houdt het aantonen van individuele verantwoordelijkheid in dat verzoeker wetens én willens heeft gehandeld. Dit betekent, zonder enige vorm van dwang en zonder de redelijke mogelijkheid zich te onttrekken aan bevelen van bovenhand waarbij hij zelf niet het risico zou lopen op blootstelling aan handelingen die een ernstig gevaar voor verzoeker zelf inhouden.

Er moet dus onderzocht en beoordeeld worden of en in welke mate verzoeker enerzijds zonder enige vorm van dwang handelde en of hij in de mogelijkheid was zich aan de bevelen van bovenhand te onttrekken binnen de hiërarchische commandostructuur, zonder zelf het risico te lopen om gestraft te worden in geval van ongehoorzaamheid.

Wat dat betreft, verklaarde verzoeker vooreerst uitdrukkelijk dat hij de verplichte militaire dienst als onrechtvaardig en onmenselijk beschouwt. Hij benadrukte dat mensen in Eritrea geen vrijheid hebben, wat hen ertoe aanzet om te proberen het land te verlaten. Hoewel hij lange tijd ganta leider was, erkent verzoeker uitdrukkelijk dat hij deel uitmaakt van een systeem dat zware straffen oplegt, maar dat hij verwerpt. Hij stelde echter dat hij geen keuze had vanwege de dreiging voor zijn eigen leven, dat hij gedwongen werd zijn opdrachten uit te voeren en dat hij zich misbruikt voelt in zijn rol.

Verzoeker beschouwt zich om deze reden dan ook niet als een medeplichtige aan het regime, maar als een slachtoffer. Hij is zich bewust van de onmenselijke omstandigheden en erkent dat het systeem waarin hij functioneerde gewelddadig en onderdrukkend was. Echter, benadrukte hij verschillende keren dat hij geen keuze had en gedwongen was zijn rol te vervullen om zijn eigen leven te beschermen: [...]

Het is in deze context van dwang, hoger militair bevel en wettelijke verplichtingen dat zijn verklaringen en zijn vermeende individuele betrokkenheid bij de door verwerende partij voorhouden misdaden tegen de menselijkheid ook beoordeeld dienen te worden.

Verzoeker was namelijk gedwongen handelingen uit te voeren in een systeem waar hij moreel tegen is, maar waaruit hij geen uitweg zag zonder ernstig persoonlijk risico. Hij probeerde zijn rol zo humaan mogelijk in te vullen, maar was zich desalniettemin slachtoffer van de omstandigheden en niet als een actieve medeplichtige aan de misdaden van het regime.

De verklaringen over zijn functies en taakomschrijving als ganta leider kunnen dan ook onmogelijk losgezien worden van het inherent daarmee samenhangende gedwongen militaire karakter dat legerdienst en de hiërarchische organisatie van het Eritrese leger kenmerkt, waarbij ongehoorzaamheid aan de bevelen een ernstig gevaar voor de betrokkene zelf oplevert.

De verplichting van verzoeker om zelf gehoorzaam te zijn en zijn soldaten binnen zijn ganta afdeling te onderwerpen aan bepaalde straffen, is uiteraard onlosmakelijk verbonden met de plicht tot gehoorzaamheid, de dwang waaraan hij zelf onderworpen wordt en het risico om zelf gestraft te worden in geval van ongehoorzaamheid. Dit blijkt ook duidelijk uit tal van zijn verklaringen in beide persoonlijke onderhouden én uit het feit dat hij zelf slachtoffer is geweest van dergelijke bestraffingen, zowel na zijn desertie als na een weigering om een bepaalde straf uit te voeren ten opzichte van een van zijn soldaten. De uitoefening van militaire dwang, de verplichting tot gehoorzaamheid en de gevolgen van ongehoorzaamheid die gekenmerkt wordt in de commandostructuur en het toepassen en uitvoeren van beslissingen binnen het Eritrese leger, blijkt verder ook nog ontegensprekelijk uit volgende verklaringen van verzoeker: [...]

Bijgevolg kan niet anders dan besloten worden dat verzoeker geen andere keuze had dan “door actief en passief mee te werken het handelen van zijn oversten, en bij uitbreiding van het Eritrese regime, vergemakkelijkt heeft en gefaciliteerd”, omdat hij hiertoe gedwongen werd en, behalve een uiteindelijke desertie en vlucht uit Eritrea, geen redelijke mogelijkheid had om zich te onttrekken aan de hogere bevelen van bovenhand, zonder dat een ongehoorzaamheid aan deze bevelen een ernstig gevaar voor zijn eigen leven zou hebben opgeleverd.

Gelet op de specifieke context van de verklaringen van verzoeker en het gebrek aan moreel bestanddeel om tot uitsluiting omwille van betrokkenheid aan misdaden tegen de mensheid te kunnen spreken, kan verwerende partij dan ook niet gevolgd worden in diens motivering dat “hoewel de legerdienst in Eritrea inderdaad verplicht is en men het risico loopt op vervolging indien men deze tracht te ontlopen en de keuzevrijheid uiterst beperkt is, geldt dit in casu niet als een verschoning voor uw jarenlange steun en medewerking aan dit systeem.”

Artikel 31, §1, (d) van het Statuut van Rome, waar verwerende partij zelf naar verwijst, is dan ook van toepassing nu vastgesteld kan worden dat verzoeker aangetoond heeft dat er ernstige redenen zijn om te vermoeden dat hij onder dwang heeft gehandeld, conform het door verwerende partij zelf geschetste gedwongen karakter van de legerdienst in Eritrea.

Het is uiteindelijk dan ook om de hierboven geschetste redenen geweest dat verzoeker in 2017 de kans gegrepen heeft om definitief te vluchten uit Eritrea, nadat hij in 2010 reeds een poging tot desertie ondernomen had waarvoor hij gestraft geweest is (zie hierover notities PO I, p. 12, 14-15 en NPO II, p. 10, 11 en 15).

De motieven in de bestreden beslissing die verwijzen naar de vaststelling dat verzoeker “eerder uit opportunistische overwegingen dan uit gewetensbezwaren” het land uiteindelijk verlaten heeft, zijn, gezien de hiervoor geciteerde verklaringen, manifest ongegrond en niet dienstig.

Dat verzoeker bovendien “geen ernstige pogingen” ondernomen heeft om zich aan de legerdienst te onttrekken, heeft te maken met de omstandigheden van zijn dienstplicht zelf en de praktische, logistieke moeilijkheden om ‘zomaar’ te deserteren en te vluchten. Verzoeker heeft deze context duidelijk geschetst in beide persoonlijke onderhouden en verklaarde hierbij dat hij pas op het moment dat hij hier werkelijk, een reële kans toe zag, vertrokken is (zie NPO I, p. 4, 5 en 15 en NPO II, p. 11, 12, 14 en 20). Daarnaast moet nogmaals benadrukt worden dat verzoeker wel degelijk een, weliswaar mislukte, poging ondernomen heeft in 2010 om te deserteren en het land te ontvluchten.

Tot slot, komen verzoekers verklaringen over de hiërarchische organisatiestructuur van het Eritrese leger overeen met de, zéér beperkte, landeninformatie die over dit onderwerp beschikbaar is: [...]

Ook uit deze objectieve landeninformatie kan aldus de beperkte hiërarchische rol van verzoeker als ganta leider afgeleid worden, nu bevestigd wordt dat die in feite nog vier divisies boven hem heeft staan.

Gelet op het geheel aan de in dit verzoekschrift omschreven context van dwang, de uitsluitend mogelijkheid tot gehoorzaamheid aan hoger militair bevel en het volgen van de wettelijke voorschriften binnen de Eritrese structuur van het leger, kan de beoordeling van verwerende partij dan ook niet volstaan om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen, of dat er een "redelijke mate van waarschijnlijkheid" is, dat verzoeker individueel verantwoordelijk kan worden geacht voor betrokkenheid bij misdaden tegen de menselijkheid.

Bijkomend kan vastgesteld worden dat verweerder heeft nagelaten om uitspraak te doen over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker.

Uit het arrest van de Raad van State met nummer 249.122 van 3 december 2020 blijkt dat de bepalingen met betrekking tot uitsluiting van de beschermingsstatus geen verplichting opleggen om tot een onderzoek naar het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade over te gaan als er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval, ernstige redenen zijn die er op wijzen dat één van de uitsluitingsclausules in artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève van toepassing is.

Uit de voorgaande vaststellingen blijkt echter dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt in het begaan van misdaden tegen de menselijkheid.

Gelet op de gebrekkige motivering in de bestreden beslissing, waaruit geenszins kan blijken dat er ernstige redenen zijn die erop wijzen dat een van de uitsluitingsclausules van toepassing is, heeft verweerder ten onrechte nagelaten een onderzoek te doen naar de voorwaarden voor het toekennen van de internationale beschermingsstatus.

In ieder geval meent verzoeker dat er, gelet op de behandeling door het Eritrese regime van Eritrese onderdanen die gedeserteerd zijn en zich aan de legerdienst onttrokken hebben en op illegale wijze het land hebben verlaten, zoals ook blijkt uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd, voldoende redenen zijn om in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet."

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. In de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F, (a) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus, omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid. Verzoeker wordt op basis van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet om dezelfde redenen tevens uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Artikel 1, F, (a) van de Vluchtelingenconventie bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Artikel 55/4, §1, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;"*

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier, dient te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, "Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", 2003, nr.18).

Inzake de misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, "Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", 2003, nr. 10).

In casu kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Dit artikel bepaalt dat onder misdrijf tegen de menselijkheid onder meer verstaan wordt: "[...] (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het

derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen krachtens voormeld artikel deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Met inachtneming van voormelde bepalingen dient te worden nagegaan of verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan de instandhouding van het repressieve karakter van het bewind van de Eritrese overheid.

Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf, noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 34). Artikel 1, F voorziet immers in *"ernstige redenen [...] om te veronderstellen"*.

Indien verzoeker nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit daarenboven geenszins aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt; dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en verzoeker hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Verzoeker diende het misdrijf niet fysiek te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *"Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees"*, 2003, nr.18).

5. De bestreden beslissing stelt op goede gronden dat de mensenrechtenschendingen in het kader van de gedwongen legerdienst in Eritrea volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd kunnen worden als misdrijven tegen de menselijkheid:

"Uit artikel 7 (1) van het Statuut van Rome vloeit voort dat slavernij; gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; en marteling, worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid wanneer deze handelingen worden gepleegd in het kader van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van deze aanval.

Artikel 7, §2 van het Statuut van Rome bepaalt dat onder "marteling" wordt verstaan het opzettelijk toebrengen van ernstige pijn of veroorzaken van ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, aan of van een persoon die zich in bewaring of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet tevens wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of veroorzaakt is door rechtmatige sancties. Artikel 7, §2 van het Statuut van Rome bepaalt tevens dat onder "slavernij" wordt verstaan de uitoefening van een of alle bevoegdheden verbonden aan het recht van eigendom over een persoon, met inbegrip van de uitoefening van deze bevoegdheid bij mensenhandel, in het bijzonder handel in vrouwen en kinderen.

Het Commissariaat-generaal meent dat redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een context van een stelselmatige of wijdverbreide aanval op een burgerbevolking, gepleegd door de Eritrese overheid –en leger in de periode 1993-2020.

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier ('EASO – Eritrea National Service, exit and return – september 2019', 'Report of the detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea – 05/06/2015 - Human Rights Council', en 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council') blijkt dat de legerdienst in Eritrea kan worden beschouwd als een ernstige schending van de mensenrechten gezien de arbitraire en onbepaalde duur van de dienst, de gedwongen aard, de dwangarbeid waartoe rekruten verplicht worden, de ernstige beperkingen aan de bewegingsvrijheid, en de onmenselijke omstandigheden in dewelke deze dienst plaatsvindt, waardoor deze dienst als slavernij kan worden beschouwd (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, pp. 47-56). Een nationale militaire dienst an sich is geen vorm van slavernij, en wordt niet gezien als een misdaad tegen de menselijkheid wanneer deze proportioneel is ten aanzien van de noden van de staat, een wettelijke basis heeft en uniform wordt toegepast (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 47). De Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea oordeelt dat de verplichte militaire dienst in Eritrea verschilt van de verplichte militaire dienst in andere landen. Zo is er geen wettelijke basis voor verschillende aspecten van de nationale dienst, zoals bijvoorbeeld de Warsai Yikealo Development Campaign die de

verlenging van de militaire dienst inhoudt. Hoewel het decreet van 1995 over de nationale dienst voorschrijft dat de nationale dienst 18 maanden zal duren, is de gemiddelde duurtijd veel langer, en vaak zelfs voor onbepaalde duur. Vragen tot vrijlating uit de militaire dienst worden systematisch en zonder reden geweigerd. Tijdens de militaire dienst worden de soldaten ingezet bij dwangarbeid in constructieprojecten, landbouw en als personeel in private ondernemingen of overheidsinstellingen, ten voordele van zowel de staat als private personen. Eritrese burgers die in de militaire dienst tewerkgesteld zijn, hebben restricties op waar ze zich kunnen bewegen doorheen Eritrea en kunnen geen exit-visum krijgen om het land te mogen verlaten. De nationale dienst verloopt vaak binnen onmenselijke omstandigheden, vanaf de trainingscentra tot de plaatsen waar ze tewerkgesteld zijn. Er zijn getuigenissen van martelingen en seksueel geweld. Personen die verdacht worden van desertie of verlof zonder toestemming nemen, worden niet enkel op arbitraire maar bovendien ook op wrede wijze gestraft. Wanneer men de legerdienst tracht te ontwijken, dan wel in geval van niet-geautoriseerde verplaatsingen of afwezigheden, insubordinatie of het stellen van 'ongepaste' vragen, riskeert men willekeurige detentie. Tevens bestaan er gedocumenteerde incidenten van buitengerechtelijke executies in het kader van militaire razzia's, ofte 'round-ups', waarbij personen die de dienst pogen te ontlopen, dan wel deserteerden uit dienst, worden gearresteerd. Tijdens de militaire dienst is er geen religieuze vrijheid en verlof om familie te gaan bezoeken wordt amper toegekend. Vaak zijn soldaten jaren in dienst zonder hun familie te kunnen gaan bezoeken. Er wordt verder verduidelijkt dat slavernij op voortdurende, grootschalige en methodische basis wordt gepleegd in Eritrea sinds 2002.

De misdrijven van gevangenneming, gedwongen verdwijning, marteling, represailles en andere onmenselijke handelingen en vervolging worden gepleegd op een voortdurende, grootschalige en methodische wijze sinds 1991 (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 46).

Gevangenneming of andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid is alomtegenwoordig en het aantal ambtenaren dat misbruik maakt van de aanhoudingsbevoegdheid is bijzonder zorgwekkend, evenals het aantal officiële, niet-officiële en geheime detentieplaatsen – die allen buiten de controle van de (in de feiten onbestaande) rechterlijke macht vallen (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 46). De detentievoorwaarden zelf zijn extreem zwaar en het gebrek aan toegang tot voldoende voedsel, water en medische zorg tijdens detentie blijkt de gevangenen te verzwakken en leidt tot gezondheidscomplicaties op korte en lange termijn, en soms tot de dood. De praktijk om gedetineerden in incommunicado-detentie en/of geïsoleerd te houden met totale minachting voor internationale normen is wijdverbreid. De mentale en fysieke gezondheid van gevangenen wordt dus onnodig aangetast. Er wordt evenmin toezicht gehouden op de detentiecentra en plegers van martelingen worden nooit voor de rechter gebracht. De Commissie concludeerde dat het aangetoond is dat arrestaties en opsluitingen in strijd met fundamentele regels van het internationaal recht centraal stonden en nog steeds staan in het beleid van de Eritrese leiders, niet alleen om afwijkende meningen te ontmoedigen, maar ook om onafhankelijk of kritisch denken te onderdrukken en angst te zaaien onder de bevolking. Dit om de controle over de Eritrese bevolking te behouden op een manier die niet strookt met het internationaal recht (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 62).

Personen die gearresteerd of vastgehouden zijn, ook tijdens dienstplicht en militaire training, worden routinematig onderworpen aan vormen van mishandeling die in veel gevallen neerkomen op marteling (zie 'Detailed findings of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea - A/HRC/32/CPR.1 – 08/06/2016 - Human Rights Council, p. 65-68). Het gebruik van foltering is zo wijdverbreid dat enkel kan geconcludeerd worden dat het een integraal deel uitmaakt van het Eritrese beleid van repressie, waarbij het gebruik ervan wordt aangemoedigd ter bestraffing van personen die als afwijkend worden beschouwd en voor het afdwingen van bekentenissen. De commissie stelt vast dat binnen de Eritrese detentiecentra alsook binnen de legerdienst om te straffen en discipline bij te brengen consequent en doelgericht fysiek en mentaal leed wordt toegebracht. Het rapport beschrijft verschillende foltertechnieken die wijdverbreid zijn in de Eritrese context. Deze rapporten concluderen dan ook dat er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat Eritrese leidinggevers foltering gebruiken ten opzichte van de personen onder hun controle en dit op een systematische manier. Deze foltering zou in de laatste twintig jaar zo goed als onveranderd systematisch en routineus zijn toegepast.

Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voren dat de gedwongen legerdienst in Eritrea en de gevolgen wanneer men deze tracht te ontwijken bekend staat om zijn ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten. Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof bovendien gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid."

De voormelde omstandige motivering vindt steun in het administratief dossier, is draagkrachtig en pertinent en wordt bijgetreden door de Raad.

Verzoeker betwist deze motivering niet. Zo stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij niet betwist "dat de gedwongen legerdienst in Eritrea en de gevolgen wanneer men deze tracht te ontwijken, bekend staat om

zijn ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten en dat, gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen, deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd kunnen worden als misdaden tegen de menselijkheid".

6. Op basis van de elementen in het dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker bijna twintig jaar actief was in het Eritrese leger en hierin bevorderd werd naar een leidinggevende functie. Verzoeker betwist in het verzoekschrift ook niet dat *"hij gedurende bijna twintig jaar legerdienst vervuld heeft in Eritrea, en daarbij verschillende functies heeft vervuld"*.

Te dezen wordt onder meer vastgesteld:

- Verzoeker werd ingelijfd in het Eritrese leger gedurende het grensconflict met Ethiopië in 1998 en streed tot 2000 als soldaat mee in dit conflict (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 4-5).
- Van 2000 tot 2004 bleef verzoeker in de infanterie als gujele-leider (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).
- In 2005 werd verzoeker gepromoveerd tot mesre-leider, waarbij hij de leiding had over een groep van vijf à zes soldaten (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 6).
- In 2008 werd verzoeker aangeduid als assistent-ganta-leider en begin 2010 volwaardig ganta-leider (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8). Als ganta-leider had verzoeker tot 30 soldaten en 3 mesre-leiders onder zich (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 13). Verzoekers divisie werd in deze periode overgeplaatst naar Assab, waar ze na een training werden toegewezen nabij de grens met Ethiopië (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 9).
- Verzoeker deserteerde tijdens zijn verlof van januari 2010 tot november 2010, waarna hij zichzelf aangaf (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 10). Na het uitzitten van een gevangenisstraf van één maand keerde verzoeker terug naar zijn eenheid, waar hij één maand fysieke straf kreeg en vervolgens gedegradeerd werd tot assistent-ganta-leider (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 10-11).
- In 2014 werd verzoeker opnieuw de positie van ganta-leider toegewezen, die hij behield tot zijn vertrek uit Eritrea in 2017 (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 11).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker bijna twintig jaar actief was binnen het Eritrese leger en gedurende deze periode meer en meer verantwoordelijkheden kreeg toebedeeld. Dat verzoeker als ganta-leider 30 soldaten en 3 mesre-leiders onder zich had, houdt per definitie in dat hij een leidinggevende en coördinerende functie bekleedde. De vaststelling dat verzoeker ondanks zijn desertie opnieuw de functie van ganta-leider werd toegewezen, waarbij hij de leiding had over 30 soldaten en 3 mesre-leiders, getuigt ervan dat verzoeker ook na zijn desertie door de Eritrese legermacht beschouwd werd als gehoorzaam en betrouwbaar. Dit komt ook naar voor uit verzoekers verklaringen inzake de beslissing om hem tot ganta-leider te benoemen (*"Er is een evaluatie die wordt gemaakt door de oversten. Die oversten kijken of die persoon voldoet aan de voorwaarden bvb verantwoordelijkheid, zelfzekerheid, teamgeest, slimheid, aanwezigheid, gehoorzaamheid. Op die manier wordt iedereen geëvalueerd, degene die aan de voorwaarden voldoet krijgen meer verantwoordelijkheid. Dat wordt beslist door de oversten. Je ervaring telt ook."*, notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 17).

Blijkens de bestreden beslissing stelt verweerder dat verzoeker binnen de hiervoor geschetste Eritrese context bijna twintig jaar werkzaam was binnen het Eritrese leger en zijn carrière binnen het leger afsloot met de verantwoordelijke functie van ganta-leider, waarbij hij een coördinerende rol had binnen de werking van een ganta-eenheid.

Verweerder motiveert op goede gronden dat verzoeker blijkens zijn verklaringen een leidinggevende functie én bestraffingsbevoegdheid had in het systeem van slavernij waaraan burgers die hun de militaire dienst vervulden werden onderworpen:

"Vooreerst wijst het Commissariaat-generaal op het feit dat u een leidinggevende en coördinerende rol vervulde binnen het Eritrese leger en daarbij onder andere de bevoegdheid had om straffen uit te delen. Na in 2004 de functie van mesre-leider te zijn toegekend (NPO II p.6), werd u in 2008 aangeduid als assistent-ganta-leider en in 2010 als volwaardige ganta-leider. U bleef deze functie uitoefenen tot aan uw vertrek uit het land in 2017, met enkel een onderbreking van 2010 tot 2014 waarbij u na uw desertie tijdelijk terug de verantwoordelijkheden van een assistent-ganta-leider werd toegekend (NPO II p.10-12). U bleef daarbij al die tijd gestationeerd aan de grens en geeft daarbij aan dat u de dagelijkse leiding van de ganta diende te verzekeren.

Wat betreft uw eigen verantwoordelijkheden verklaart u als mesre-leider bij de Segen Construction Company uw soldaten te hebben gemotiveerd om goed te werken, u deed dit door advies te geven maar ook door straffen op te leggen aan wie niet gehoorzaam is. Eveneens konden bepaalde rechten, zoals het recht op verlof onthouden worden. Als mesre-leider gaf u informatie door aan de hogere leiders zodat zij op een gepaste manier konden reageren (NPO II p.8). Als ganta-leider verklaart u verantwoordelijk te zijn geweest

voor de dagelijkse werking van de ganta, alsook de bestraffing van incidenten en overtredingen van de leefregels binnen de ganta. U omschrijft uw taak als ganta-leider als die van een familiehoofd die richting geeft en activiteiten, trainingen en cursussen leidt alsook het sociale leven binnen de ganta bepaalt. Als ganta-leider verklaart u beslissingsbevoegdheid te hebben gehad wat betreft de discipline en bestraffingen die werden opgelegd binnen deze dagelijkse werking van de ganta (NPO I p.11 en NPO II p.8). U geeft daarbij het voorbeeld dat u kon beslissen om een soldaat vast te binden indien hij ongehoorzaam was. U geeft aan verschillende van uw ondergeschikten op die manier vastgebonden te hebben en besloten te hebben tot fysieke bestraffing waarbij men onder andere twee tot drie uur kon vastgebonden worden (NPO I p.13). Daarbij geeft u bovendien aan dat indien uw bestraffing niet volstond in de ogen van uw overste u verplicht werd een door hem opgelegde straf uit te voeren. U verklaart uw mening te hebben moeten geven over een straf die opgelegd zou worden aan één van uw soldaten, onder andere nadat deze gedeserteerd was. De uiteindelijke beslissing zou bij de haili-leider liggen maar een ganta-leider diende deze beslissing uit te voeren. Deze bestraffing hield doorgaans fysieke bestraffing in, waarbij eveneens geregeld een gevangenisstraf werd opgelegd (NPO II p.16). U was daarnaast eveneens verantwoordelijk voor het uitvoeren van de bestraffingen opgelegd door de haili-leider (NPO II p.16-17). Indien u deze opnieuw niet naar behoren uitvoerde werd deze overgebracht naar uw overste om daar zijn straf verder uit te voeren. Dit zou echter slechts één keer het geval zijn geweest (NPO II p.16). Dit wijst er op dat u steeds de bevelen tot bestraffing correct uitvoerde. **U was daarbij eveneens ook betrokken bij de bestraffing na desertie.** Vooreerst behoorde het tot uw verantwoordelijkheid de namen van gedeserteerde soldaten door te geven aan uw oversten. Daarnaast was u als ganta-leider verantwoordelijk om de deserteur bij zijn terugkeer vast te binden en te bewaken tot over zijn straf wordt beslist. U besliste hiertoe samen met de haili-leider. Daarbij wordt besproken welke straf dient opgelegd te worden afhankelijk van zijn algemeen gedrag en eventuele eerdere deserties, elementen waar u als ganta-leider verantwoordelijk voor de dagelijkse werking van de ganta een onbetwistbare input bij heeft (NPO I p.11-13 en NPO II p.8). Vervolgens was u verantwoordelijk voor de uitvoering van de straffen opgelegd door de haili-leider. Slechts wanneer deze straf niet naar behoren werd uitgevoerd werd de uitvoering overgenomen door een hogere commandant. Dit zou u echter slechts één keer zijn voorgekomen (NPO II p.16), u zou eveneens slechts één keer gevolgen hebben gedragen omdat u een opdracht niet goed uitvoerde (NPO II p.17). **Uit bovenstaande komt dan ook ontegensprekelijk naar voren dat u beslissingsbevoegdheid had bij het uitdelen van – fysieke – bestraffing binnen uw ganta en dat u dergelijke bestraffing wel degelijk oplegde alsook uitvoerde.** Uit de toegevoegde rapporten blijkt dat de toegepast bestraffingsmethodes op systematische manier worden toegepast en als foltering kunnen worden beschouwd. Wanneer u verwijst naar het feit dat u uw ondergeschikten in de zon liet liggen, wordt in deze rapporten verwezen naar foltermethodes als 'helicopter' en 'otto' die daarbij frequent worden ingezet – methodes waarbij personen aan handen en voeten vastgebonden worden, waarna ze in de zon worden gelegd. De ernst van bestraffing binnen uw ganta blijkt daarenboven ook uit uw verklaringen omtrent uw eigen verregaande bestraffing nadat u eenmalig gedeserteerd was en daarbij voordien steeds probeerde uw taken zo goed mogelijk uit te voeren. Bij een eerste desertie verklaart u reeds een maand zijn vastgehouden in Adi Abeito waarna u terug werd gebracht naar uw eenheid waar u gedurende een maand een fysieke straf onderging waarbij u vier uur per dag werd vastgebonden in de zon en u als arbeidsstraf loopgraven diende te graven (NPO II p.10-11). Dit toont dan ook aan dat binnen uw ganta dergelijke bestraffing courant was en dit reeds voor een soldaat die verklaart voordien steeds gehoorzaam te zijn geweest.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd dat door uw carrière als militaire leidinggevende binnen het Eritrese leger u bijdroeg aan het systeem van slavernij dat de verplichte militaire dienst van Eritrea is. Door uw bijdrage, waarin u actief een leidinggevende functie ondernam binnen het systeem, zorgde u er mede voor dat de mensen onder u tewerkgesteld worden in een oneindige, onwettelijke dienstplicht en daarbij het risico lopen op detentie en foltering. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u wel degelijk een actieve rol speelde binnen dit militaire systeem alsook bij het in stand houden van dit systeem en u zich daarbij schuldig heeft gemaakt aan de daarbij courante bestraffingen binnen het Eritrese leger. De voormelde handelingen dienen in deze context te worden beschouwd als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 7 van het Statuut van Rome.

Er dient opgemerkt dat u alsnog uw betrokkenheid bij de behandeling van soldaten binnen het Eritrese leger tracht te minimaliseren. Tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS probeerde u zich steeds een profiel aan te meten van een leidinggevende die de nadruk legde op een goede communicatie met de soldaten onder zijn hoede. Dit valt niet te rijmen met de functie die u bekleedde, het feit dat u na een desertie opnieuw in uw functie werd hersteld en uw verklaringen slechts één keer bestraft te zijn geweest en verder getracht te hebben uw taken zo goed mogelijk uit te voeren. U besliste samen met uw overste welke straffen werden opgelegd, onder andere na desertie, en zag toe op de uitvoering hiervan. Bij overtredingen van de regels binnen de ganta, kon u zelf de bestraffing bepalen – zo gaf u aan in dit kader ook zelf fysieke straffen uit te delen (NPO I, p. 11 en NPO II, p. 8 en 16). U beweert steeds getracht te hebben aan te tonen dat u uw taken ernstig nam en u uw opdrachten goed wou uitvoeren, zeker na uw desertie. U werd dan ook terug de positie van gantaleider toegekend omwille van uw houding binnen het leger (NPO II p.11). U verklaart dat u steeds uw taken met volle interesse en op een goeie manier heeft uitgevoerd. U verklaart zich niet ongehoorzaam te hebben getoond maar te hebben bewezen dat u betrouwbaar, actief en geïnteresseerd was in uw functie en uw taken op een verantwoordelijke manier uitvoerde (NPO II p.13). Waar u stelt met uw

*soldaten te praten om problemen op te lossen en hen adviseerde om gehoorzaam te zijn, blijkt uit uw verklaringen dat u daarbij tegelijkertijd dreigde met bestraffing (NPO II p.8). Daarbij zou u slechts één keer bestraft zijn geweest omdat u een opdracht weigerde (NPO II p.17). Dit terwijl uit uw verklaringen eveneens blijkt dat vaak fysieke straffen werden opgelegd waarbij u diende te waken over de uitvoering hiervan. Daarenboven werden volgens uw verklaringen eveneens soldaten van uw ganta gedetineerd. Hoewel dit de beslissing van uw overste zou betreffen, dient vastgesteld dat dit eveneens gebeurt op basis van informatie die u hem doorspeelt (NPO I p.13). **Gezien de omstandigheden binnen het Eritrese leger; uw verklaring dat u betrokken was bij de bepaling van de bestraffing en zelf fysieke straffen oplegde aan leden van uw ganta; en uw carrièreverloop, gehoorzaamheid aan, en plichtsbewustzijn ten aanzien van uw oversten; dient geconcludeerd dat u zonder twijfel ook op regelmatige basis beroep deed op andere maatregelen ter disciplineren van uw soldaten dan de door u aangehaalde adviezen, maatregelen die omschreven kunnen worden als foltering.***

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de beoordeling inzake zijn leidinggevende en coördinerende rol en bestraffingsbevoegdheid berust op een manifest eenzijdige, selectieve lezing van zijn verklaringen. Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen, afgelegd in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud, op duidelijke, ontegensprekelijke wijze blijkt dat zijn rol uiterst beperkt was. Verzoeker benadrukt dat hij gedurende de beide persoonlijke onderhouds meerder keren, in verschillende contexten heeft duidelijk gemaakt dat de beslissingsbevoegdheid op vele vlakken bij de hogere hiërarchie lag en citeert in het verzoekschrift zijn verklaringen.

Verzoeker komt in wezen echter niet verder dan het citeren van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het minimaliseren van zijn profiel en betrokkenheid en het tegenspreken van de conclusies van verweerder. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder verzoekers verklaringen, waarbij hij zijn eigen beslissingsbevoegdheid en rol trachtte te minimaliseren, wel degelijk heeft meegenomen in de beoordeling. Verweerder motiveert hieromtrent echter op terechte en pertinente wijze dat verzoekers minimalisering van zijn profiel en betrokkenheid bij de bestraffing van soldaten niet verzoekenbaar is met zijn verklaringen over zijn betrokkenheid bij de bepaling van de bestraffing en de straffen die hijzelf oplegde binnen zijn ganta, de straf die aan verzoeker ingevolge zijn desertie werd opgelegd binnen zijn ganta, verzoekers carrièreverloop en zijn klaarblijkelijke gehoorzaamheid aan en plichtsbewustzijn ten aanzien van zijn oversten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat in al zijn verklaringen terugkomt dat de bestraffing van bovenaf wordt beslist en opgelegd. Verzoeker tracht zijn eigen rol te minimaliseren door te verwijzen naar zijn hiërarchie, maar gaat hiermee voorbij aan zijn eigen verklaringen (ter illustratie: *“Hoe werd beslist welke straf iemand kreeg?”*, *“De haile-leider en ganta-leider spreken er over welke straf iemand moet krijgen.”*, notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 12; *“De verantwoordelijkheid van de ganta-leider, als een deserteur terugkomt, hij moet vastgebonden en met bewakers een paar uren blijven tot zijn straf wordt beslist door de haile-leider, het wordt besproken samen met de ganta-leider.”*, notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13; *“Van mijn ganta? Binnen een ganta, wat ik kon straffen is vastbinden, als hij opdracht weigert of niet gehoorzaam is, dan krijgt hij een eerste waarschuwing, dan een tweede keer, als hij het blijft doen. Dan kan hij een straf krijgen, de straf binnen de ganta is geen gevangenisstraf maar een fysieke straf, 2u of 3u vastgebonden. [...] Ik heb een aantal leden vastgebonden en gestraft omdat ze niet gehoorzaam waren en de ganta-regels overtraden.”*, notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13-14; *“Een ganta heeft een apart leven, als groep, we maken ons eten zelf klaar en we slapen apart. Als iemand een straf krijgt, het kan zijn dat hij drie dagen of een week lang eten moet maken voor de groep, of hout gaan halen. Dat kan een straf zijn. De straf wordt bepaald door de ganta-leider. Als ik als mesre-leider niet wil dat een soldaat een straf krijgt, ik kan het niet beslissen. De ganta-leider blijft altijd bij de ganta, op het werk en in het dagelijks leven.”*, notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 8). Uit verzoekers verklaringen blijkt wel degelijk dat een ganta-leider een beslissingsbevoegdheid heeft om te bestraffen, alsook dat verzoeker persoonlijk beslist heeft tot en betrokken was bij de bestraffing van soldaten.

Verzoeker betoogt verder dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij als ganta-leider steeds geprobeerd heeft om de impact van straffen te minimaliseren door zo mild mogelijk te straffen en advies te geven, in plaats van zware straffen uit te voeren. Hij stelt dat hij ondanks zijn positie weerstand trachtte te bieden tegen onrechtvaardige problemen, wat hem zelf in de problemen bracht.

Verzoeker gaat voorbij aan de vaststelling dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij volgens zijn hiërarchie slechts eenmaal een bestraffing onvoldoende had uitgevoerd (*“Bij die andere straffen die worden opgelegd, wordt u dan betrokken in de uitvoering van die straffen, er op toezien dat het gebeurt?”*, *“Als de straf wordt beslist door de commandant van de haile of het bataljon, hij komt naar de gantaleider om het uit te voeren. Bij de uitvoering, als je hem niet de straf geeft naar de verwachting van de leider van het bataljon of de haile, hij wordt naar de haile gebracht en daar bestraft.”*, *“Is dat bij u ooit gebeurd dat ze terug werden gestuurd omdat ze niet goed bestraft werden?”*, *“Ja, één persoon.”*, notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 16). Dat

verzoeker slechts eenmaal werd teruggefloten door zijn oversten, getuigt er net van dat verzoeker de fysieke bestraffingen, die blijken de informatie over het Eritrese militaire apparaat en verzoekers verklaringen op systematische en regelmatige basis worden uitgevoerd, doorgaans gehoorzaam uitvoerde ten aanzien van zijn soldaten. Geenszins geeft dit blijk van enige weerstand.

7. Uit het geheel van de elementen van het administratief dossier blijkt genoegzaam dat kan worden aangenomen dat verzoeker daden heeft gesteld zoals bedoeld in artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De bestreden beslissing motiveert op draagkrachtige en pertinente wijze dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor deze misdrijven tegen de menselijkheid:

“Voor deelname aan een misdrijf als bedoeld in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie moet de verzoeker om internationale bescherming individuele aansprakelijkheid dragen. Het feit dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben gepleegd, volstaat niet om te concluderen dat de vreemdeling niet van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten. Medeplichtigheid (cfr. art. 25, §3 van het Statuut van Rome) aan de in artikel 1F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, voor zover de feiten met kennis van zaken werden gepleegd en de verzoeker er dus een wezenlijke of belangrijke bijdrage aan heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of nalaten het criminele gedrag vergemakkelijkte. Een persoon moet het misdrijf niet fysiek hebben gepleegd. Het aanzetten tot het misdrijf, hulp bij het misdrijf en deelname aan een gezamenlijke criminele onderneming kunnen volstaan (UNHCR, Guidelines on international protection: application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the status of refugees, 4 september 2003, nr. 18).

In dit verband wordt ook verwezen naar het arrest van het ICTY in de zaak Tadic (Prosecutor v. Tadic, arrest nr. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 mei 1997) waarin werd geoordeeld dat een verdachte strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor zijn daden wanneer is bewezen dat hij bewust heeft deelgenomen aan het plegen van een misdrijf en wanneer zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed heeft gehad op het plegen van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun daaraan tijdens, voor of na het misdrijf (paragraaf 692 van het arrest). Met "wezenlijke invloed" bedoelt het ICTY dat de bijdrage een reëel effect heeft op het plegen van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou zijn gepleegd als niemand de rol van de verdachte had gespeeld (paragraaf 688). Er is dus sprake van een wezenlijke bijdrage wanneer er een oorzakelijk verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het desbetreffende misdrijf.

Op basis van het geheel van elementen aanwezig in het dossier, dient te worden besloten dat u een wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan het systeem van slavernij waaraan dienstplichtigen werden onderworpen en u door uw handelen rekruten zelf buitensporig heeft bestraft, en gedeserteerde soldaten bloot heeft gesteld aan (minstens) een zeer reëel risico op buitensporige bestraffing en foltering.

Zoals supra beschreven was het uw individuele verantwoordelijkheid uw ganta maatregelen op te leggen om de dagelijkse werking van de ganta in goede banen te leiden, en legde u in deze context fysieke straffen op aan uw ondergeschikten. Zo strafte u personen die niet gehoorzaam waren met fysieke bestraffing en hield u rekruten die deserteerden of te laat terugkwamen in detentie, middels hen urenlang vastgebonden te houden totdat er over een straf werd beslist. Daarbij was u persoonlijk betrokken bij de bepaling en de uitvoering van bestraffing na een desertie. Waar u verklaart zelf niet te hebben kunnen beslissen tot de detentie van soldaten of deze niet persoonlijk te hebben teruggehaald uit desertie, stelt het Commissariaat-generaal vast dat u door uw actief en passief meewerken minstens het handelen van uw oversten, en bij uitbreiding van het Eritrese regime, vergemakkelijkt heeft en gefaciliteerd. Zo was het ook uw verantwoordelijkheid om de namen van de gedeserteerde soldaten door te geven aan uw oversten, die dan zouden besluiten over een eventuele straf (NPO I p.12 en NPO II p.15). Voorts besliste u samen met uw overste welke strafmaat opgelegd werd, onder andere na desertie (NPO I, p. 11). Tevens was u betrokken bij de uitvoering van de straffen. Daarbij heeft u weet van detentie van soldaten binnen uw ganta (NPO II p.13). Het feit dat u degene was die de namen doorgaf aan uw meerderen, dat u inspraak had in de te bepalen strafmaat, en betrokken was bij de strafuitvoering, heeft er ook op deze manier toe geleid dat u een substantiële bijdrage leverde aan de opsluiting van deze mensen, en de foltering en de mensonterend omstandigheden die deze mensen moesten doorstaan in detentie. Opnieuw dient gewezen op uw verklaring steeds getracht te hebben uw oversten tot een lichtere straf te bewegen maar tegelijkertijd verklaart u eveneens slechts één keer [in uw legercarrière van zo'n 19 jaren (1998-2017)] de uitvoering van een bestraffing te hebben geweigerd en geloofd te zijn geweest omwille van uw betrouwbare uitvoering van uw taken. Daarenboven dient gewezen op het feit dat uw zogenaamde zachte aanpak in contrast staat met uw initiële verklaringen (NPO I, p. 12 en 13) waarbij u grif en zonder blijk van enige bezwaren aangeeft ondergeschikten verschillende keren vastgebonden te hebben en fysieke straffen heeft laten ondergaan. U weet derhalve niet te overtuigen steeds gestreefd te hebben uw soldaten bestraffing te besparen.

Er dient ook te worden vastgesteld dat u intentioneel en met kennis heeft gehandeld. Het CGVS wijst er op dat u ten volle bewust bent van de wanpraktijken waaraan het Eritrese regime zich schuldig maakt. U

bent volledig op de hoogte van de mensenrechtenschendingen die, nog los van uw eigen beslissingsbevoegdheid, binnen de Eritrese militaire dienst konden voorvallen. U beschrijft het leven in het leger zelf als zwaar en onaangenaam, waarbij men beperkt is in zijn bewegingsvrijheid en niet voor de familie kan zorgen (NPO II p.20). U was daarenboven betrokken bij het proces waarbij werd beslist welke straffen werden opgelegd, derhalve bent u goed op de hoogte van de maatregelen die worden voorgesteld. U geeft aan dat de haili-leider zwaardere straffen oplegde en u diende uw ondergeschikten aan hem over te dragen om deze straffen uit te voeren (NPO II p.17). U weet dat zij gedetineerd worden en fysieke straffen ondergaan. U bent op de hoogte dat soldaten in onmenselijke omstandigheden worden gedetineerd en afhankelijk van hun 'geluk' slechts een maand of eerder jaren kunnen worden vastgehouden na een desertie (NPO I p.12 en NPO II p.10). Het feit dat u zich terdege bewust bent van de werkwijze binnen het leger blijkt ook uit uw verklaringen omtrent uw eigen detentie en bestraffing na uw detentie. U verklaart dat de gevangenis levensgevaarlijk is en men er onmenselijk wordt behandeld (NPO II p.10). U verklaart bij uw latere fysieke bestraffing twee keer het bewustzijn te zijn verloren terwijl u tijdens het heetste moment van de dag vastgebonden werd in de zon en nog steeds littekens te vertonen wegens deze fysieke bestraffing (NPO II p.11). Zodoende bent u op zich terdege bewust van de mensenwaardige behandeling waaraan u uw ondergeschikten heeft blootgesteld door hen in een systeem van slavernij te houden, en bracht u hen in een positie waarvan u wist, dan wel had moeten weten, dat deze personen tenminste de aanmerkelijke kans liepen te worden mishandeld, gefolterd en/of gemarteld indien zij zich aan het systeem trachtten te onttrekken. U had bijgevolg en ontegensprekelijk een faciliterende rol bij de u ten laste gelegde misdrijven tegen de menselijkheid."

De voormelde vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

8. In het verzoekschrift houdt verzoeker evenwel voor dat hij deze daden niet wetens en willens heeft gesteld, en meer bepaald dat hij geen keuze had vanwege de dreiging voor zijn eigen leven, dat hij gedwongen werd om zijn opdrachten uit te voeren en dat hij zich misbruikt voelt in zijn rol.

Verzoeker stelt dat hij zich om deze reden dan ook niet als een medeplichtige aan het regime beschouwt, maar als een slachtoffer. Verzoeker citeert zijn reeds afgelegde verklaringen en benadrukt herhaaldelijk de context van dwang, hoger militair bevel en wettelijke verplichtingen waarin hij gedwongen werd handelingen te stellen waar hij moreel tegen was.

Hierin kan hij evenwel niet worden bijgetreden.

In de bestreden beslissing wordt immers op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gehandeld heeft onder invloed van dwang waaraan hij niet kon ontsnappen:

"Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u genoemde elementen kunnen u echter niet ontheffen van uw individuele verantwoordelijkheid voor de misdrijven tegen de menselijkheid. Hoewel de legerdienst in Eritrea inderdaad verplicht is en men het risico loopt op vervolging indien men deze tracht te ontlopen en de keuzevrijheid uiterst beperkt is, geldt dit in casu niet als een verschoning voor uw jarenlange steun en medewerking aan dit systeem.

U verklaart zelf een slachtoffer te zijn en gevolgen te zullen dragen indien u zich verzette. U meent zelf misbruikt te zijn geweest door het systeem. U beschouwt zichzelf niet als iemand die dit systeem in stand hield aangezien u zelf gevolgen vreesde indien u niet gehoorzaamde (NPO p.20-21). **Ondanks het gedwongen karakter van de legerdienst in Eritrea toont u niet aan dat u onder dwang handelde zoals vastgelegd in art. 31 §1, d van het statuut van Rome.** Art. 31 §1 (d) luidt als volgt: "de gedragingen waarvan wordt gesteld dat zij een misdaad opleveren waarover het Hof rechtsmacht bezit, voortgevloeid zijn uit dwang als gevolg van een onmiddellijke doodsdreiging of een dreiging van voortdurend of op handen zijnde ernstig lichamelijk letsel, en de persoon noodzakelijkerwijs en redelijk handelt teneinde deze dreiging af te wenden, op voorwaarde dat de persoon niet de bedoeling heeft groter letsel toe te brengen dan het letsel dat hij tracht te voorkomen. Een dergelijke dreiging kan : i) worden veroorzaakt door andere personen; of ii) worden gevormd door andere omstandigheden onafhankelijk van zijn wil." [...] Nergens doorheen uw verklaringen kan worden vastgesteld dat uw handelingen die een misdaad tegen de menselijkheid opleverden, voortvloeiden uit dwang als gevolg van een onmiddellijke doodsdreiging of een dreiging van voortdurend of op handen zijnde ernstig lichamelijk letsel. In tegendeel, u verklaarde zelf inspraak te hebben in de te bepalen strafmaat, en gaf aan reeds eenmaal de uitvoering van een bestraffing te hebben geweigerd.

Dat u onder militair bevel en wettelijk voorschrift handelde kan evenmin als verschoningsgrond worden weerhouden gezien de aard van de misdrijven waaraan u wetens en willens een bijdrage leverde, met name misdrijven tegen de menselijkheid, onmiskenbaar onwettig zijn en er bijgevolg niet wordt voldaan aan de voorwaarden zoals vastgelegd in art. 33 van het statuut van Rome. Artikel 33 luidt: "Bevelen van meerderen en wettelijk voorschrift 1. Het feit dat een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft door een persoon is gepleegd krachtens een bevel van een regering of van een meerdere, hetzij een militair hetzij een burger,

ontheft die persoon niet van strafrechtelijke aansprakelijkheid, tenzij : (a) de persoon wettelijk verplicht was bevelen van de desbetreffende regering of meerdere te volgen; (b) de persoon geen kennis had van het feit dat het bevel onwettig was; en (c) het bevel niet onmiskenbaar onwettig was. 2. Voor de toepassing van dit artikel zijn bevelen om genocide te plegen of misdaden tegen de mensheid onmiskenbaar onwettig.” Gezien uit bovenstaande vaststellingen naar voren komt dat u zelf beslissingbevoegdheid had met betrekking tot de op te leggen straffen, en u zelf – los van een overste – de bestraffing bepaalde bij overtredingen van regels binnen uw ganta, kan in deze geenszins aangenomen worden dat u in deze verplicht was om bevelen van meerderen op te volgen. Voorts blijkt uit uw verklaringen, en werd hierboven reeds vastgesteld, dat u ten volle bewust bent van de wanpraktijken waaraan het Eritrese regime zich schuldig maakt, u volledig op de hoogte bent van de mensenrechtenschendingen, en u weet dat de ondergeschikten die u voor bestraffing aan uw overste overdroeg, gedetineerd worden in onmenselijke omstandigheden en fysieke straffen ondergaan, en afhankelijk van hun ‘geluk’, slechts een maand of eerder jaren kunnen worden vastgehouden na een desertie.”

De voormelde motivering is terecht en pertinent en wordt bijgetreden door de Raad.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie over de hiërarchische organisatiestructuur van het Eritrese leger en meent dat dit overeenkomt met zijn verklaringen. Uit de door verzoeker geciteerde passage blijkt dat drie mesre een ganta vormen en een ganta 30 soldaten bevat.

Deze informatie komt inderdaad overeen met verzoekers verklaringen en bevestigt bovendien dat verzoeker een leidinggevende functie had binnen het Eritrese militaire apparaat. Verzoeker kan met zijn verwijzingen naar de hiërarchie van het Eritrese leger zijn jarenlange steun en medewerking aan dit systeem geenszins verschonen.

In navolging van verweerder benadrukt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat hij onder dwang handelde en dat de omstandigheid dat verzoeker onder militair bevel en wettelijk voorschrift handelde *in casu* evenmin als verschoningsgrond kan worden aangenomen. Immers verklaarde verzoeker zelf inspraak te hebben in de te bepalen strafmaat en eenmaal de uitvoering van een bestraffing te hebben geweigerd. Aangezien verzoeker zelf beslissingsbevoegdheid had met betrekking tot de bestraffing van overtredingen van regels binnen zijn ganta, kan niet worden aangenomen dat verzoeker uitsluitend verplicht was om bevelen van meerderen op te volgen. Voorts blijkt uit de elementen in het dossier dat verzoeker zich ten volle bewust is van de wanpraktijken en mensenrechtenschendingen waaraan het Eritrese regime zich schuldig maakt, alsook dat hij weet dat de ondergeschikten die hij voor bestraffing aan zijn overste overdroeg, gedetineerd worden in onmenselijke omstandigheden, fysieke straffen ondergaan en op arbitraire wijze maanden- tot jarenlang kunnen worden vastgehouden na een desertie. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in het verzoekschrift. Derhalve dient te worden besloten dat niet is voldaan aan de voorwaarden die verzoeker van zijn verantwoordelijkheid ontheffen, zoals bepaald in artikel 33 van het statuut van Rome.

9. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij in 2017 de kans gegrepen heeft om Eritrea definitief te ontvluchten, nadat hij in 2010 reeds een poging tot desertie ondernomen had, waarvoor hij gestraft geweest is. Hij legt uit dat het feit dat hij geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich aan de legerdienst te onttrekken zijn reden vindt in de omstandigheden van zijn dienstplicht zelf en de praktische en logische moeilijkheden om ‘zomaar’ te deserteren en te vluchten. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijke onderhouds dienaangaande.

Verzoeker komt in wezen niet verder dan het hernemen van zijn reeds afgelegde verklaringen en reeds opgeworpen vergoelijkingsen, maar doet hiermee geen afbreuk aan de omstandige en pertinente motivering van verweerder dienaangaande. De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Waar u verwijst naar uw eigen bestraffing dient opgemerkt dat u slechts één keer bestraft werd nadat u een opdracht weigerde en u daarenboven slechts één keer deserteerde vanuit uw legerdienst. U blijft er verder op hameren dat u er alles aan deed om uw opdrachten zo goed mogelijk uit te voeren (NPO II p.20). Dit kan dan ook allerminst worden beschouwd als – binnen een legerdienst van bijna twintig jaar – een ernstige poging om zich aan de dwang die u zou hebben ondervonden te ontlopen. **Uw verklaringen getuigen eerder van een verregaande loyaliteit aan dit systeem van legerdienst en aan uw oversten.** U verklaart daarbij dat uw relatie met uw ondergeschikten en bovengeschikten goed was, er zouden nooit enige incidenten of conflicten zijn geweest (NPO II p.18). Dit wijst er dan ook op dat zij tevreden waren over de manier waarop u uw taken tot uitvoer bracht, en dat zonder dat zij enige druk dienden uit te oefenen om u hiertoe te brengen. Dit blijkt des te meer uit het feit dat na een initiële degradatie tot assistent-ganta-leider – nota bene nog steeds een functie met enige verantwoordelijkheid – u vier jaar later opnieuw de verantwoordelijkheden van een gantaleider werden toegekend. **U blijkt daarnaast eveneens eerder uit opportunistische overwegingen dan uit gewetensbezwaren uiteindelijk het land te hebben verlaten.** U verwijst naar het feit dat het leven van uw familie moeilijker werd naargelang uw ouders ouder werden. U had geen hoop meer voor de toekomst van uw kinderen en uw familie als u nog langer in het leger bleef (NPO I p.14). Nergens*

klinkt hierin verregaande kritiek weer op de praktijken binnen het leger of op de druk die op u zou zijn uitgeoefend om zich aan de praktijken binnen het Eritrese leger aan te passen. **Daarnaast dient er eveneens op gewezen dat u geen ernstige pogingen ondernam om zich aan deze legerdienst te onttrekken.** Na een desertie in 2010 en twee pogingen om het land te verlaten gedurende deze desertie ondernam u zeven jaar lang geen enkel initiatief om zich aan uw positie te onttrekken, dit terwijl u zo goed als op de grens met Ethiopië was gestationeerd. Waar u verklaart op het juiste moment te hebben gewacht en u uw tijd heeft genomen om de bewaking en de loopgraven goed te bestuderen kan dit bezwaarlijk verklaren waarom u geen eerdere pogingen hebben ondernomen. Temeer aangezien u verklaart dat meer en meer soldaten trachtten de grens over te steken (NPO II p.20), en uw divisie héél erg bij de Ethiopische grens was gelegerd (NPO II, p. 15). **Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan het beweerde verplichte karakter van uw militaire loopbaan en uw bewering steeds onder dwang te hebben gehandeld."**

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om valabele argumenten bij te brengen die de voormelde motivering weerleggen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen is de Raad in navolging van verweerder van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor misdrijven tegen de menselijkheid.

10. Zo verzoeker nog stelt dat verweerder heeft nagelaten om uitspraak te doen over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker, kan slechts worden vastgesteld dat er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan onderhavig geval, ernstige redenen zijn dat één van de uitsluitingsclausules in artikel 1, D, E of F van de Vluchtelingenconventie van toepassing is. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan verzoekers zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op verzoeker van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of verzoeker bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl hij ervan moet worden uitgesloten. De Raad van State stelt in arrest nr. 249 122 van 3 december 2020 hieromtrent: "*Contrairement à ce qu'affirme la requérante, les dispositions précitées n'imposent pas de vérifier les conditions d'inclusion de la protection internationale avant de conclure à l'exclusion du bénéfice de cette protection. Si, tenant compte de toutes les circonstances propres à l'espèce, il y a des « raisons sérieuses » de penser que les clauses d'exclusion trouvent à s'appliquer, il n'y a aucun sens à vérifier si la personne concernée remplit, par ailleurs, les critères d'inclusion de la protection internationale alors qu'elle doit en être exclue.*" (vrije vertaling: "Anders dan verzoeker stelt, vereisen bovengenoemde bepalingen niet dat wordt nagegaan of aan de voorwaarden voor de inclusie van de internationale bescherming is voldaan, alvorens te concluderen dat hij van het voordeel van deze bescherming is uitgesloten. Indien er, gelet op alle omstandigheden van het geval, "ernstige redenen" zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsbepalingen van toepassing zijn, heeft het geen zin om na te gaan of de betrokkene voor het overige voldoet aan de criteria voor inclusie van de internationale bescherming, wanneer hij zou moeten worden uitgesloten.")

11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing overneemt.

12. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van de Vluchtelingenconventie te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, a) en artikel 55/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vijftwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS